ناول

کافره

لیک

امین مسرور

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

کافره

لیکوال

امین مسرور

2021.01.22 08:32

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

- کتاب :: کافره
- ليکوال :: امين مسرور
- کمپوز :: خليل الله تصميم
- مخ پاڼه :: بسم الله خيالي سنځاوی
- تعداد :: 500
- خپرونکی :: سبا وون پښتو ادبي ټولنه کوټه
- پبلشر :: بک پلس
- چاپ کال :: 2020 ع
- بيه :: 180

د موندلو درک : السراج بکس، جناح سينټر جناح روډ کوټه
اباسين کتاب پلورنځی، قصبه کالوني سټاپ کراچي
کتاب پلورنځی، شيراني مارکيټ عبدالستار روډ کوټه
تکتو کتاب کور، کاسي روډ کوټه
کتاب کور، يونيورسټي روډ، پخوانی اورکزی پلازه، اوسنی
امين پلازه بيسمنټ، ارباب روډ ته نزدې، پېښور
پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور يونيورسټي، پېښور
غزنوي کتب خانه کندهاري بازار کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټړون

د خپل پلار اروا ښاد
عزیزالله توخي (ببرک خان)
په نوم چې تل ژوندي یې په کړاوونو کې تېر شو
روح یې ښاد پر ګور یې نور

امین مسرور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل ګران خوږ او د وروور په څېر ملګري اروابناد شهید نسیم خان کجیرزي (کاکړ) و سپېڅلي روح ته ډالۍ چې له ماشومتوبه بیا تر شهادته راسره د ژوند شپې سبا کړې او آخر پر لسم جنوري 2012 د علمدار روډ په بمي چاودنه کې له موږه د تل له پاره بېل شو. روح یې ښاد پر ګور یې نور

امین مسرور

2021.01.22 08:33

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امین مسرور ناول "کافره"

په کتاب تبصره ډېر ګران کار وي، په خصوصي ډول هغه چي ځوک ملګرى درته ووايي چي په دې کتاب څه اوليکه- ماته زړګي عليخېل د دې ناول سافټ کاپي را ايمېل کړه او ويل يې چي د ليکوال ورومبى تخليق دى او ناول دى- زۀ ورته خوشحاله په دې خبره شوم چي اوس پښتانه ليکوال د ناول ژانر ته توجه کوي او ليکي يې. ښه ښه ناولونه په کي تخليق شول- خو ګرانه داوه چي څه به پرې ليکم او څنګه به ليکم- ما ناول نيم اولوستلو چي په کلي کي مي دوه غمونه پرله پسې اوشول-او داسي کار اوځنډېدلو- ولي چار دي ښه وي ليکوال امين مسرور او زړګي عليخېل ږغ اونۀ کړو او نۀ يې خفګان ښکاره کړو-

ناول دلچسپ دى او کيسه يې هم ډېره غم لړلې ده-د دې ناول کيسه د افغانستان د نيم اولس يا د ټولي پښتونخوا د نيم اولس کيسه ده- د تېرو سلو کالو نه زيات وخت تېر شو چي په دې سيمه امن نشته، هر خوا اور دى او تباهي بربادي شروع ده- د سيکهانو ظلمونه د انګرېز د راتګ سره ختم شول، خو د فرنګي ظلم شروع شو- د فرنګي او سيکهانو دا فرق ؤ چي سيکهانو تشه بربادي،مرګ، ژوبله اولوټ مار کولو، ولي د فرنګي سره جديد تعليم، پرمختګ او ترقي هم راغله- ولي د ازادي غوښتونکو خلاف ظلم وستم کم شوي نۀ دي-کله چي د فرنګي نه خلګو ځان خلاص کړو خو د هغوى استعماري پاليسي ختمه نۀ شوه او په دې سيمه کي لاس وهل لازيات شول-د هغوى پاليسي امپيرياليستي او کيپټليسټ وه چي د مظلوم اولس د درد دوا يې نۀ لرله- د دوى دغه لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهني وې چې په عکس العمل کي ترقي خوښونکي او کميونسټ نظام
ته خلک راغب شول او زلمي کهول يا نوي کهول ته دغه لار غوره ښکاره
شوه او خپله سوکالي او په مختګ يې په کي ليدلو-

دغه نوی کهول چې موږ ورته منورين ويلی شو د نوي او جديد
دور زېږون وو- او د دوی خلاف يورپي يا امپيرياليسټ او کيپيټلسټ
ملکونو ډېره ناروا او سخته پراپيګنډه شروع کړه- په شريک هندوستان
با د تقسيم نه اګاهو فرنګي د "وهابي" اصطلاح ايجاد کړې وه او د خپلو
مخالفو مسلمانانو عالمانو او ديني ډلو خلاف يې استعمالوله- يعني د
مذهب استعمال يې د ترقي خوښونکو او کميونسټو د اثر کمولو لپاره او
په شريک هند کي د مخالفو علماؤ له پاره په کار راوستله- د نوي او جديد
دور عالمانو ته به يې "وهابي" ويلو- چې اوس هم ډېر ساده خلک په دغه
اصطلاح دوکه خوري- او يوه بله اصطلاح يې د ترقي خوښونکو له پاره د
"کافر" او کميونسټ خوښه کړې وه- د فرنګي پلوي ملايانو او عالمانو به
کميونسټ او ترقي خوښونکي بې دينه او کافر بلل- او دغه رنګ ډېر
خلک په دې جنګ کي خوار شو- اوس ټول په جمع دې ته پردی جنګ
وايي- د طالب او مجاهد اصطلاح چې ډېري سپېڅلي نامې او اصطلاح
ګاني دا سي استعمال شوې چې نوی نسل يې نور هم بد ظن کړلو او د
پښتنو په دې سيمه د لويي تباهي سوب شوې-

ورور د ورور دښمن شو- ما ته ښه ياد دي چې په اوويايمه
لسيزه کښې د افغانستان د ګرديز ولايت ډېر افغانان د ښره ګانو په ډول
دلته کارونو ته راتلل- دوی به په سوات کي په باغونو او پټو کي کار
کولو- لښتي جوړول، بوټو له ډوغلي کنستل او په کلو کي به يې خلکو
له کوهي کنستل- دوی به د کلو په حجرو کښي پاتي کېدل او د کلي
دخلکو مېلمانه به وو يا چې چاله به يې کار کولو د هغوی مېلمانه به وو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

داسي زموږ کلي ته هم راغلي وو او دوه کوهي يې موږ له کنستلي وو- په اول ځل چي راغلي وو نو دا به د کال ۱۹۷۳-۷۴ زمانه وه- چي موږ له يو څاه يې کنستلو- په دوی کښي دوه وروڼه "وزير ګل" او بل "يار خان" هم شامل وو- يار خان کشر او وزير ګل مشر وو- يار خان په دغه زمانه د لسم ټولګي طالب علم ؤ- موږ چي به د سکول نه راغلو نو دوی سره به مشغليدلو- دواړو وروڼو به ښې ټپې کولې او ډېر خواږه اوازونه يې وو- او د کوهي د بيخ نه به يې ډېر خوږ غږ ازانګې کولې- دوی لاړل او په دويم ځل چي کله راتلل نو د ۱۹۷۶-۷۷ او ۷۸ زمانه وه په افغانستان کي د انقلاب ازانګې وې، حالات غير يقيني وو- کله چي دوی راغلل نو موږ يو بل کوهی کنستلو- دغه "وزير ګل" د يو بل ملګري "اغاګل" سره راغلو- وزير ګل به لکه زموږ پښتو ويله او اغاګل دغزني پښتو ويله- يار خان د بل ملګري سره راغلو او هغه هم زموږ په حجره کي ديره شو- وزير ګل او اغاګل به يار خان او د هغه ملګري ته کافر ويل- يار خان دغه وخت دوولسم پاس کړی ؤ، ولي وزير ګل هم هغه شان ؤ- او ټول تعليميافته يې کافر بلل- د جديد تعليم خلاف او يو پوخ ملا ؤ- يار خان بيرته افغانستان ته لاړ شو او وزير ګل په کوهي کنستلو تادي کوله، ويل به يې زر ځم چي دغه کافرانه ښځه چرته او نه تښتوي- په افغانستان کي انقلاب راغلی ؤ- ورور دورو دښمن ؤ- تعليم يافته چي ترقي غوښتونکي وو د جمهوريت ملګري وو او د ملک ترقي يې غوښتله- بل اړخ ته قدامت پرست د ايمپيريالسټ ملګري وو- د افغانستان نه يې څه جوړ کړل ستاسو په وړاندي دي-

بهر حال زما مطلب د دې کيسې نه دا ؤ چي کوم ناول ستاسو په لاسو کي دی ګو چي افسانوي ليکنه ده، ولي د حقيقت عکاس دی- زموږ په اولس کي د بده مرغه خلک قران لولي خو په معنو يې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهېږي، ایمان پرې لري خو عمل پرې نهٔ کوي-او هم دغه د دې قام د
باهي سوب دی- د دې ناول کیسه د دې سیمي کیسه ده، کردارونه یې
ا پېره زموږ سره موجود دي-زهٔ په دې ناول ډېر څه ځکه نهٔ وایم چې د
یسې خوند ته نقصان او نهٔ رسي-په کیسه کي ګام په ګام تلوسه
وجوده، او د کلو نامې یې معلومي دي پلاټ یې ساده دی، پېچیده نهٔ
ی-لیکوال کردارونه او د هغې شالید یې نهٔ دی بیان کړی-ولي پوهېدل
رې ګران نهٔ دي-وحدت تاثر یې هم برقرار ساتلی دی او لکه د اوږدې
و طویلي افسانې سره جوت والی ښایي-اختتام یې هم لکه د پښتنو
عام ژوند لویه ټریجیډي ده او ډېر په غم سره پای کېږي او تر ډېره وخته
ې کردارونه د زړهٔ نهٔ اوزي او ستر ګو ستر ګو ته کېږي- په دې ناول کي د
ښتنو ښځو کردار او رول هم جوت لیدلی شي-یوې ښځي ته تعلیم
افته په کوم نظر ګوري او بې تعلیمه ورته څه مقام ورکوي، دا هم تاسو
یدی شی-دا یو ښه د وخت سره سم ناول دی او الله دي او کړي چې د
مین مسرور په پیغام لوستونکي پوهه شي او مرام او مومي-

خاوري

رشید احمد (پېښور، نېټه 2020-10-10)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسرور "کافره"

که څه هم سهیلي پښتونخوا د نظم له لاري ډېر نوموړي ستوري د پښتو ادب و اسمان ته پیرزو کړي دي نو داسي یې په نثر کي هم ډېر ادبي لعلونه د ښکلي پښتو د غاړي په هار کي پیودلي دي. د پښتو ادب د نثر په مقابله کي شعر زیات تخلیق شوی دی، څېړونکي د دې لامل د پښتون وطن تېر او روان داوږدې مودې پردی جنګ ښیي. هم دا خبره زیاته روښانه ښکاري چي واقعي هم پښتون قام له تېرو پنځو لسیزو راهیسې د خپل بقا د ساتني د پاره خپل سر او مال دواړه قربان کړي دي نو هم داسي د قلم خاوندانو د قلم سیاهي د قام پر ښېګړي، سوکالۍ، بقا او روښانه سباوون ګار کړې ده. زما په فکر د قام په دې غمیزه به د پښتو ژبي هیڅ یو لیکوال داسي نه وي چي قلم یې د توري کار نه وي کړی.

په لر او بر پښتون وطن کي چي کوم حالات له تېرو پنځو لسیزو راهیسې روان دي د هغه اثرات زموږ پر ادبیاتو او فنون لطیفه ډېر ژور اثرات پرې ایښي دي. که شاعر دی که کیسه لیکونکی، سندر غاړی، موسیقار که اداکار دی، هر یو تر خپل وسه د دې حالاتو د مخنیوي دپاره په مړانه هلي ځلي کړي دي یا بیا په څه نا څه شکل یې و اولس او نړۍ ته وړاندي کړي دي. خبره د پښتون وطن د حالاتو روانه ده نو د پښتو ژبي ځوان لیکوال د دې حالاتو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا چي کوم عوامل شتون لري د هغه و بربنډه کولو ته يې ملا تړلې ، د شعر او کيسه ايز ادب له لاري لګيا دي د دې علت دارو درمل ل غواړي.

زموږ د عصر ځوان او ګران ملګری شاعر ښاغلی امين سرور چي زۀ يې له ډېري اوږدې مودې راهيسې پېژنم، د سهېلي ستونخوا د کيسټ (پيټي) د نړۍ يو معروف شاعر دی، په سوونو ندري، کاکړۍ غاړي او ټپې يې د پښتو نوموړو سندرغاړو زمزمه ړي دي. زموږ دا پېژند ګلوي زموږ تر منځ هغه وخت نوره ټينګه نته پيدا کړه کله چي موږ يو څو ملګرو لکه زۀ راقم الحروف ړګی عليخېل)، ښاغلی عباس شاه مخلص، ښاغلی نذير اکسار، ښاغلی بلال سپرلی، ښاغلی فضل اشنا، ښاغلی بدالرحيم مرستيال او نعيم خان کاکړ په ګډه د پښتو ادب د ودې د ره يو تنظيم په عالمو چوک کوټه کي د **"سباوون پښتو ادبي ټولنه وټه"** په نامه بنسټ کېښېښود، نو ښاغلی امين مسرور د لومړي ست ايښوونکو ملګرو په قطار کي راسره وږه په وږه ولاړ ؤ، يو ال يې د تنظيم صدارت هم په ورين تندي وکړو او نن سبا د تنظيم نرل سکتر هم دی چي تنظيم ښه په مينه او پښتني هوډ مخ په راندي بيايي.

ښاغلی مسرور چي خپل نوم يې حمدالله دی د کوټي په لوړ کاريز سيمه کي د مئ په ۲۸ مه نېټه په کال ۱۹۸۳ کي زوکړی دی. د کړي يې تر دوولسم ټولګي پوري کړي دي، په لومړي سر کي امين

2021.01.22 08:34

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسرور پلار د دهٔ د شاعرۍ خلاف ؤ، خو د پښتو ژبې مینې دی دومره مجبور کړو چې شاعري یې پټه او د امین توخي په نامه کوله. وروسته بیا د ځینو ملګرو په مشوره یې د امین مسرور تخلص ځان ته غوره کړو. د شعر د صنف سره سره د کیسه ایز ادب په خوا یې هم رجحان شته. هم دا کیسه ایز اثر "کافره" یې د دې خبرې ثبوت دی چې ښاغلی مسرور د شعر په طبع ازمایي کې خو بر لاسی دی چې دی، او س یې په کیسه ایز ادب کې هم بر لاسی تر لاسه کړی دی.

دا ناول چې ښاغلي مسرور ورته د "کافره" نوم غوره کړی دی زما په فکر د علامت سره سره د حقیقت سره هم ژوري ریښې لري. کوم حالات او واقعات چې په دې ناول کې بیان شوي دي هغه واقعي هم د پښتون وطن د تېرو او روانو حالاتو آئینه دي. نن هم پښتون که هغه د لر دی او که د بر، کډه په شا یو کوچاني ژوند تېروي. د مذهب او ستر‌ېټیجک ډېپت په نامه چې کومه نړیواله جګړه پر افغان پښتون وطن له پردو له لاسه وتپل شوه، دې جګړې په لکهونو انسانان له خپل وطنه کډه په شا په پردي وطن کې د ژوند شپې سبا کول یو تریخ حقیقت ته په مخه کړو. دې مهاجرت ډېري ریښتوني کیسې له ځان سره راوړې، دا ناول "کافره" هم د هغو کیسو څخه یوه کیسه ده چې ښاغلي امین مسرور ورته د ناول غوندې ژانر جامې ورپه غاړه کړې او د پښتون افغان وطن د کړکېچونو حالاتو د بیانولو حق یې ادا کړی. دا ناول د امین مسرور لومړی نثري طبع زاد اثر دی، زهٔ د دې ناول پر فني اړخ بالکل نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ېږم چي دا ښنګه او ښنګه ناول دی، لاکن دومره ضرور وایم چي د
ښتون افغان وطن د لوټي لوټي کېدو په ترڅ کي داسي ډېري کیسې
نه چي زموږ د پښتو ژبي د کیسه ایز ادب د لیکوالو و تحریر ته په
نظار دي. د دې له مخه د سهېلي پښتونخوا نوموړو لیکوالانو لکه
وابښاد پرفېسر راز محمد راز، ډاکټر نصیب الله سیماب، فاروق
رور، ډاکټر لیاقت تابان، قادر مجرم او نورو لیکوالو د داسي
ښتونو کیسو د تحریر بنسټ ایښی دی نو ښاغلی امین مسرور هم
دوی په پلۀ دا کار ته وړه ورکړه او د پښتو کیسه ایز ادب په هار کي
ې د "کافره" په نوم لعل وپیي.

زۀ ښاغلي امین مسرور ته پر دې ناول "کافره" چي د دۀ
مړی نثري هڅه ده، ډېره مبارکي او داد ورکوم او په دا هیله یم چي
سرور به د پښتون قام په غمېزه خپل قلم هم دغسي تاند ساتي او د
ښتو ژبي د بډایي توب په دې مقدس کار کي به خپله ونډه
ریکوي. په درنښت

زاړګی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

26/07/2020

د لیکوال یادښت

څه د خوند د کفر شپې وې، څه په خوند سبا کېدلې زۀ
کافر درتلم دیدن ته، تۀ کافره راوتلې

(عباس شاه مخلص

له ښه مرغه د پښتو ژبې د خدمت په هوډ دا دی ستاسو
لاسو ته زما مات ګوډ ناول در ورسېدی. زۀ د دې ناول د ښو او بد
پرېکړه نۀ شم کولای، دا زما لومړی نثري هڅه ده، خو دومره ضرو
وایم چې د دې ناول کیسهٔ یوه ریښتونې کیسه ده. داسې ډېر
کیسې شته چې په لوی افغان وطن کې د تېرو څلوېښتو کلو را هیسې
بیا تر نن ورځې پورې چې کوم پردی جنګ روان دی، داسې کیس
زمونږ دین، وطن، پښتو او پښتونولي ته ډېر نقصان رسولی دی
کومو خلګو چې د بل پردي په لمسون د دین مذهب په سپېڅلي نام
خپل وطن لوټې لوټې کړی، هغوی پر هغو خلګو د کفر فتوې
ولګولې، کومو خلګو چې د وطن، دین، مذهب او پښتونولي ت
ټولو زیات خیال ساتلی ؤ.

ما په دې ناول کې صرف دومره هڅه کړې ده چې زۀ هغه تېر
شوي حالات د یوې کیسې په څېر تاسو ته وړاندې کړم. کېدای شي
چې په دې ناول کې ډېرې نیمګړتیاوې وي، خو بیا هم باور لرم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړتیاوي به زما د پښتو او افغان وطن د میني په خاطر
ښتانه نظرانداز کړی.

زهٔ د زړګي علیخېل یوه نړۍ مننه کوم چي له ما سره په دې
کي ډېر زیات ستړی او مرسته یې راسره وکړه. زما ډېري
ړتیاوي یې راته په ګوته کړې، که چېري زړګی علیخېل نهٔ وای
باور لرم چي زهٔ د دې ناول لیکلو لائق نهٔ شوم کېدی. ورسره د
یکوال محترم رشید احمد صاحب یوه نړۍ مننه کوم چي په دې
یې سریزه ولیکله. خدای دي دوی آباد، سرلوړي او خوشحاله
دلته د خپل ادبي تنظیم "سباوون پښتو ادبي ټولني کوټې" د
و نړۍ نړۍ مننه کوم چي زهٔ یې و دې ناول لیکلو ته وهڅولم،
سید عباس شاه مخلص، عبدالرحیم مرستیال، نذیر احمد
سار، بلال سپرلی او نوروز لائق. ورسره ورسره د خپل کهاله زما
ن ورونه لکه نجیب الله خان، کریم خان، احمد خان، سیف الله
. زما نزدې ملګري لکه نعیم کاکړ، متین کاکړ، محمد قسیم
ړ، محمد ناصر کاکړ، محمد قیوم کاکړ، اسماعیل خلجی، فضل
ا، محمدالله هوتک، غلام محمد ارماني، خلیل الله تصمیم او
ضان ارماني. د دې ټولو کور ودانی وایم چي زما یې هر وخت ډاډ
رنه وکړه. نور مو پر خدای سپارم، وسلام

امین مسرور، کوټه

22-08-2020

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېل

۞

له سهار راهیسې توري دوړي وې، اسمان تک سور لکه په وینو چې سور وي، داسې ښکارېده لکه د قیامت ورځ چې وي، یو حال نهٔ معلومېدی چې څه کیسه ده، خلک حق حیران وو چې د خدای عذاب خو به نهٔ وي؟ د ماپښین دوې بجې وې خو داسې توره شپه جوړه وه چې ښی او چپ لاس نهٔ معلومېدی. د خاورو باران ؤ، دا سلسله هم داسې روانه وه چې د مازدیګري په خوا لړلړ اسمان معلومېدل پېل شو، سرور د کلي خان ؤ، ماښام ناوخته خپل کورته راغی، د کوټې په دروازه کې ودرېدی، رنګ یې تک زېړ اوښتی ؤ، د سرور خان مائینه هوسۍ چې ټوله ورځ یې په انتظار تېره کړې وه چې ځنګه یې پر خپل خاوند سترګې ونښتې نو یې پوښتنه ځني وکړه چې؛

" د ګل میني پلاره! خېر خو دی، چېرې تللی وې". د سرور تر سترګو اوښکې د باران په شان توی شوې، په لستوڼې یې خپلې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل؛

"وطن وران شو، نور دلته ژوند ګران دی، نن هغه کسان ټول وژل کېږي یا ورکېږي کوم کسان چې د وطن په مینه مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، د مذهب په نامه راپارېدلو وحشیانو پر ټول وطن قبضه کړې ده، نهٔ سپین ږیری ګوري نهٔ ځوان، نهٔ ماشوم او نهٔ سیاه سره، بس لګیا دي وایي اسلام په خطر کې دی".

خبره خلاصه نهٔ وه چې د کور دروازه وټکېدله، سرور خان بېرته له هم هغې دروازې وګرځېدی دباندې ورغی، په تورو دریشیو کې بې شمېره عسکر ولاړ وو، سرور ته یې وویل؛

"لاسونه پورته کړه". سرور هم لاسونه پورته کړل، له خُلې یې صرف دومره ووتل چې؛

"څوک یاست او څه غواړئ"؟

عسکرو هیڅ نهٔ وویل، د سرور سترګې یې ور وتړلې. په موټر کې یې سپور کړی، موټر مخ د ولایت په لور روان شو. رؤف چې د سرور خان د ترور زوی ؤ هر وخت به د سرور کره ؤ، خو په دغه ورځ بلکل نهٔ دی راغلی، اول هم د کلي خلکو پر رؤف شک کاوی چې رؤف د کلي خلک و یلغلګرو ته په لاس ورکوي خو چا نهٔ ورسره منله. هوسۍ چې دغه حال ولیدی د لېونۍ غوندې سر تور سر، لڅې پښې دباندې راووتله، چیغې نارې یې کړلې چې د ګل میني پلار چا یووړی. د کلي ژوند دی ټول خلک له کورو ورا ووتل. عزیز خان د سرور د اکا زوی هم له کوره ښهٔ په سره سینه راووتی، هوسۍ ته یې ډېر په قهر وویل؛

2021.01.22 08:36

(c) ketabton.com: The Digital Library

"کورته د ننه شه، سر تور سر، لڅې پښې د پردو خلکو په منځ کې ولاړه يې". هوسۍ هم زر کورته ننوتله، د شپږو کالو ګل مينه چې دا په خبره هم سمه نه پوهېده په خپل توتله ژبه يې مورته يې وويل؛

"دادا! بابا څه شو، ماته يې ناوکۍ هم نه راوړه، له ما سره يې قول کړی ؤ".

هم دغه وير يې ؤ چې په ژړا ژړا کې ويده شوه، هوسۍ تر سهاره شپه په ويشه تېره کړه، د سهار سپېدې وچاودلې، اودس او لمونځ يې وکړی، د کلي ښځې ځي او راځي چې ښه مېلمه ورته جوړه وه، د غرمې خوا شوه رؤف هم راغی، هوسۍ ته يې وويل؛

"ورېنداري! خبر شوم چې سرور يې وړی دی، ته د سرور موټر سائيکل راکړه چې زه بازار ته پسې ولاړ شم او راخلاص يې کړم".

په هغه وخت کې موټر سائيکل ډېر کم ؤ له يو يو سړي سره به ؤ.رؤف موټر سائيکل چالان کړی بازار ته ولاړی، بس خپل چکرونه وهي او سېلونه کوي، ټوله ورځ او ټوله شپه نه راغی.

هوسۍ او اندېښنې سره مخامخ شوې، په دا درېيمه ورځ رؤف پر موټر سائيکل کورته سپور رادننه شو، هوسۍ د زخمي مرغۍ په شان مخته ورغله، پوښتنه يې ځني وکړه؛

"سردار اغا! د ګل مينې پلار څه شو، يو حال دې نه کړی معلوم؟" هوسۍ په پرېشانۍ کې ځني وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل؛

"غم مهٔ کوه رابشي، زهٔ چي ژوندی یم څوک به په سپکه سترګه نهٔ ورته وګوري، هسې د شک پر بنیاد یې وړی دی، هغوی خپل تحقیق څني کوي راخلاص به سي". بس د غه خبره یې وکړه خپل کور ته روان شو.

هوسۍ ته هره شپه کال او ورځ میاشت شوه، غمونو له هري خوا راګېره کړې وه، ژوند خوند نهٔ ورکوی، ګل مینه بیا د خپلو ناوکیانو په غم نیولې وه چي بابا به کله راسي او زما ناوکۍ به کله راوړي، پوره یوه میاشته تېره شوه. هوسۍ له ډېري مجبورۍ کورته قلف وروا چاوی، شیرینه موریې مړهٔ وه، د پلار کره ولاړه، خو د مور په غم نوره پسې غمجنه شوه، غم یې یو په دوه شو.

د خپل پلار کره ناسته د بېهوشۍ دورې هر وخت پر راځي، خو اخیر د هوسۍ پلار هوسۍ ډاکټرانو او ملایانو ته بوتله. خو هوسۍ پر دنیا یو درمل هم نهٔ درلود، نهٔ یې زړهٔ صبر کوی، هر وخت به په سرو سترګو ناسته وه.

له ډېرو شپو وروسته د هوسۍ پلار هوسۍ ته وویل؛

"زویه! ولاړه شه خپل کور ته، خدای پاک دي د کور اور مړ کړه، تر هغو پوري ابراهیم ورور به هم هلته درسره وي چي تر څو پوري سرور راځي، خو چي دا د سرور تربرونه خوشحاله نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، ما يې معلومات کړی دی، سرور بې قصوره دی، انشا الله راخلاص به سي".

هوسۍ هم فکر وکړی چي خبره خو مي د پلار د پره سمه ده او د پلار پر کور چي مي اولاد وشي بنۀ خبره ده، وخت مي هم لږ پاته دی. هوسۍ هم له خپل وروړ ابراهيم سره د خپل کور په لور را روانه شوه، د مازديگر قضا وخت ؤ کورته راغله، د کور صفايي يې وکړه، هر شی يې پر خپل ځای سم کړو، سهار يې پلار هم راغی، يو څه سودا يې ورته راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

درې ورځې تېرې شوې، ابراهیم او هوسۍ د غرمې ډوډۍ خوړله چې دروازه وټکېدله، ابراهیم ورغی چې کتل یې سرور کور ته رادننه شو، بېره یې ډېره غټه شوې وه، وحشت او وام یې پر مخ له ورایه معلوم ؤ، ابراهیم پر هوسۍ بږغ وکړو چې؛

" خورکۍ زېرې مې درباندې اخښی راغی".

د هوسۍ تر خُله له خوشحالۍ یوه لویه ناره ووتله، په منډه تر دروازې راغله خو هغه د خوشحالۍ ساعت شو چې د چا په فکر کې نهٔ ؤ. رؤف چې خبر شو چې سرور راغلی دی په منډه منډه ورته راغی، یو واره پر یوه بارخو یې مچ کړې بیا یې پر بل بارخو، ورته د مکر او ښکې یې توی کړې، ورته یې وویل چې؛

"تر هر ځای درپسې ولاړم خو یو حال دې نهٔ ؤ معلوم، چېرې وې؟"

سرور کیسه ورته شروع کړه چې؛

" رؤف جانه! داسې یې سپین غر ته یووړم، سترګې مې پټې وې، لاسونه مې تړلي وو، دا د سپین غر خبره مې یو وار واورېدله چې هغوی یو بل ته ویل چې موټر د سپین غرهٔ په خوا ور روان شو که بس نو څه یې نهٔ دي پوره څلور ساعت کم و زیات مزل یې وکړی، موټر ودرېدی، زما لاسونه تر شا تړلي وو، سترګې مې

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټمې وې، له موټره یې کښته کړم، چې لس دوولس قدمه مخته ولاړم راته یې وویل سر ټیټ کړه دا ځای تنګ دی، ما سر ټیټ کړی داسي شل قدمه وروسته مې د قلف د خلاصېدو ږغ تر غوږو شو، زه یې هم په هغه ځای کې ور دننه کړم، بیا تولـه شپه څوک نه دي راغلي، تر سهاره پوري په تنګ ځای کې په ناستو بیده وم، چې سهار شو یو درونـد ږغ را وشو چې اوس قومندان صاحب راځي چې غلط بیاني ونه کړې، هر څه چې وي هغه صفا صفا ورته وایه، خو متحرمه! د سهار د لمانځه دپاره خو لږ وخت راکړه. وحشي په جواب کې راته وویل، ورک شه رزیله، کافره، خلقي! تاسي خلقیانو نو کله لمونځ کوی چې سخت حالات درباندي راشي بیا مو خدای په یاد شي. تاسي خو ملحدان یاست، ستاسو کله پر یو شي یقین ؤ، زه هم چپ شوم، په اشاره مې لمونځ وکړی، رب ته مې زاری شروع کړې چې ربه! زه خو ستا بنده یم او ستا د هري فرمانبرداری تابعدار یم تا واحد ګڼم، په هر هر څه مې ایمان راوړی، دا ستا بندګان ما ستا له بندګي باسي او پر ما د کافر ګومان کوي، دغه خبري له ربه سره کوم بل ږغ وشو چې سرور خلقي ته یې؟ ډېر دي د کفر ملا تړ وکړی، اخیر د خدائ عدالت ته حاضر شوې، اوس دي هغه ستا باداران تا خلاص کړي. چې تا به دوی ته چوپړ وهی، صفا صفا حال وایه، کومي کومي کارنامې دي کړي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل صاحبه ! ما یو څه هم نهٔ دي کړي. صرف د وطن او د اسلام مینه لرم، د پلاني کلي خان یم د خلکو خدمتونه کوم. زما خو سترګي ټینګي پټي وې یو څه مي نهٔ لیدل دا واره چي خبري وې هغه په ډېره ناولده لهجه کي وې، په شا و خوا سیمو کي ما دا لهجه نهٔ وه اورېدلې، په ډېر قهر یې راته وویل چي تهٔ خو کافر یې ستا خو مرګ داسي روا دی لکه د سپي. امر یې وکړی چي یو وار سم لت ورکړئ، دی داسي حال نهٔ وایي، دغه خلک کاڼه او ړانده دي، د دغو پر زړونو مهرونه لګېدلي دي. نو رؤف جانه! داسي ټینګ یې ووهلم چي دغه د شا د ملا خورسکي یې راواړول، خو اخیر زهٔ بې هوښه شوم، بیا تر ډېره په ځان نهٔ وم خبر، یو وخت چي په سد کي راغلم د ډېرو خلکو ژغونه مي تر غوږو شو، حیران شوم چي دا زهٔ چېري یم، سوچ مي وهی خو ټول څه مي هېر وو. بېغ وشو سروره!. ما ورته وویل ها صاحبه! څنګه یې ما ورته وویل ښهٔ یم بس نور څه یې نهٔ راته وویل. سم دستي یې را ولاړ کړم په دوو کسانو یې نیولی وم. موټر ته یې وخېژولم، دوه ساعته مزل وروسته یې موټر ودروی، زهٔ یې بېرته راکښته کړم، پنځه شپږ قدمه وروسته یې راته وویل سر کوز کړه، بیا داسي راته معلومه شوه چي په یو غار کي یې دننه کړم.

داسي د انسانانو د وینو بوی راباندي راتلی چي سر مي چکر کاوی، تر ډېره وخته هیڅ یو تحقیق نهٔ ؤ، پوره لس ورځي

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا هغه قومندان راغی، بیا پوښتني شوې چې صفا صف
حال راته ووایه نو به کورته ولاړ شې، ما ورته وویل صاحبه! پ
قسم درته وایمه چي زه بې ګناه یم.

قومندان په ډېر قهر راته وویل. قسم مه خوره. ستا په دا
نجسه خُله د الله پاک نوم ځنګه اخلې. بیا یې وواهلم خو ډېر نه یو
څو کونداغه.

قومندان امر ورته وکړی چې بس نور یې مه وهی دلته یې
ماته نزدې راولئ، بیا قومندان ښه په نرمه لهجه راته وویل.
خوشي کوو دي، خو دغه لوړه به کوې او دغه قول به کوې په دغه
کفري حکومت کي به نور کار نه کوې. ما ورته وویل "صاحبه!
قول دی نه یې کوم. قومندان ولاړی زه یوازي بیا پاته شوم، لږ
ساعت لا نه ؤ تېر دومره سوي سوي اوازونه مي تر غوږ شو چي د
خدای دپاره مړ دي کړم، په ګولۍ مي وولـه خو دا ظلم مه راسره
کوه، بس په دغه کي پسي بیده شوی وم، دومره خوب مي وکړی
چي بیا خوب نه راتلی، پس مي دي خدای غاړي نه بندوي چي
پنځلسو که شپاړسو شپو وروسته یې یو ځای کښته کړم، راته یې
وویل چي موږ شاته ګنده ورکړې ده چي د موټر بزغ ورک شي ګنده
به خلاصه کړې نو بیا ځه پر خپله مخه. د موټر بزغ ورک شو ما ګنده
خلاصه کړه چي سترګي مي رڼي کړې دستي غونډۍ وه سیدها د
کور پر لور را روان شوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رؤف په خندا ورته وویل چي؛

"د الله پاک ډېر کرم دربانديي شوی دی دا خو ښځي زياتي خواری، دربانديي تېري شوي دي، بس شکر دی چي اوس هم په خېر راغلی یې".

خلګ دبانديي په ډلو ډلو د سرور پوښتني ته راځي. خو تر ماښامه له خلګو لار نهٔ کېدله. لږ چي رش کم شو. د سرور ښځي هوسی، سرور ته وويل.

"د ګل میني پلاره! خلګ هر وخت د ښځي خبره نهٔ مني، مګر یوه خبره یې بې ځایه نهٔ وي. په لیاز د خدای دغه رؤف ستا دښمن دی، دا ټول کارونه د دغه رؤف دي، دا جاسوس دی، وطن ټول لمبه لمبه دی، دغه دي په یوه بل خوري، دغه ته حال مهٔ وایه".

سرور ډېر په قهر شو ورته یې وویل؛

"چپ شه هغه زما د پلار د خور زوی دی، په هر غم ښادي کي راسره شریک دی، تهٔ وایې چي دښمن دي دی".

"د ګل میني پلاره! تر پردي زوی خپله پکه لور هم ښهٔ ده، تربور چي هر څه شي دومره دښمن دي نهٔ جوړېږي چي تاوان در ورسوي، ولي یې پوښتنه نهٔ ده کړې، په قسم دی هر وخت به یې حال کاوی، هر څه به یې راته راوړل، نور خو څه یې په وس نهٔ وو پوره، بیا یې هم پر ما او ګل میني حال کاوی. د ګل میني پلاره! زهٔ ستا دښمنه نهٔ یم، رؤف ټول وخت پر هر پردي ډهول ګډ شوی دی،

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به بېخي ډېر بدکار وي چي زهٔ تاته لاره درښيم خو له دغه رؤفه ځان لېري ساته، بل واره دي بيا په لاسو ورکوي".

"بس! تهٔ تر ما هوښياره يې؟ چي خبره تر ښځي شوه نو يې خوند ولاړی او بل د ګل ميني حال راکړه، مکتب ته تله که نهٔ؟".

"وی د ښو مکتب دي شه، پر مکتوبو خو يې بنديز لګولی دی، ټول تړلي دي يو ځوک هم نهٔ ورځي، ګل مينه وړه ماشومه له ډېره ډاره تر کور نهٔ وه وتلې، بېرېدله". "دروازه ټکېږي زهٔ به ورسم". سرور د هوسۍ خبره پرېکړه او دروازې ته ولاړ شو.

سرور چي دروازې ته ورغی څلور کسان ولاړ دي چي قومندان صاحب سبا پر اتهٔ بجې غوښتی يې چي خامخا به راځې. ويل يې چي يو ځو پټي خبري درسره لرم. سرور ورته وويل "ښهٔ دی پر دواړو سترګو ولي به نهٔ ورځم".

شپه تېره شوه، د سهار له لمانځه او له ناشتې وروسته سرور په خپل موټر سائيکل سپور شو د ولايت په خوا روان شو. چي تر کلي دباندي ووتی روزي خان د سرور د وړکوالي ملګری ورته په مخه ورغی.

" خېر خان صاحب! چېري په دا سپېدو کي روان يې؟" سرور له روغبړ وروسته ورته وويل چي

"ولايت ته ځم قومندان صاحب غوښتی يم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"توبه خدایه! رب دي خانه ورانه مهٔ کړه، مهٔ ورځه، زهٔ در روان وم تا ته وم، که ورغلې دا واره دي ژوند په قران که ځني وکړي، پرون زهٔ هلته وم ستا پر سر ډېر جنجال جوړ شو. د لوړ کلي باران د شین خالي زوی د قومندان انور سره ډېره شخړه وکړه چې سرور دي ولي له بنده خلاص کړی. سرور چې خلاص شو کیسې به ډېري خرابي کړي، ورته یې ویل چې تا ښهٔ کار نهٔ وکړی. په ۲۴ ساعته کي زهٔ سرور غواړم یا مړ یا ژوندی. بس زهٔ درته وایم چې ورنهٔ شې، هسي کډه بار کړه، بېرته کورته په تاخته ځه، یو شی هم مهٔ وړه، هسي کوچنیان درسره کښې کړه خو له منطقې ځان ورک کړه".

سرور له ملګري د مننې رخصت واخستی او د کور په خوا بېرته وګرځېدی. چې کورته راغی ښځه یې ګرځي چې "ګل مینه وتلې ده یو درک یې نشته چې چېري ده، ټول کورونه مي پسي وکتل او د ګل میني پلاره تهٔ ولاړې قومندان څه یې درته ویل؟"

"خواره مهٔ شې راځه چې ځو، روزي خان په مخه راغی راته ویل یې مهٔ ورځه بې مرګه دي نهٔ پرېږدي، راځه ګل مینه به بیاد دارو خان دوی کره ورشي، چې حالات سم شي وروسته به پسي راسم".

سرور هوسی پر موټر سائیکل سپره کړه ټول کور یې غسي پرېښووی را روان شو، یو څوک یې نهٔ کړو خبر، د هوسی

2021.01.22 08:37

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړۀ یو الله خبر دی چې ګل مینه به راغلې وي کور ته او کور ب
قلف وي، څه قیامت به یې جوړ کړی وي.

دلته د هوسۍ د ناجوړۍ وخت هم پوره ؤ. سرور ته یې وویل؛

"زۀ ډېره زیاته په تکلیف یم، نوره نۀ سم تلای، د لږ ساعت
دپاره ودرېږه، ډېر مزل مو هم وکړی، ماسپښین قضا مازدیګر
وخت ؤ، لېري یو کلی معلومېدی، سرور ورته وویل؛

"دغه کلي ته به ورشو، هلته به په یو کور کې سپین سر
وي، پر دغه دشت اوس زه څۀ وکړم".

خو هوسۍ په دردو او په نارو وه، له خُلې یې سوي سوي
اسوېلي وتل، خو اخیر هغه کور راورسېدی.

هوسۍ چې څنګه له موټر سائیکل کښته شوه پر سرېي
لاسونه ونیول او کښېنسته. سرور هم خپل څادر پر راوګرځوی
سرور د دغه کور دروازه ور وټکوله. یوه بوډۍ ښځه ورته راووت
ورته یې وویل؛

"په کور کې نارینه نشته، ځوانه څوک غواړې؟". سرو
ورته وویل؛

"موري دغه سیا سره راسره ده، مرسته دي غواړم بل ی
څه نۀ غواړم".

بوډۍ ښځه هم ښه چالاکه وه، ژر ورته راغله، خپل کورت
یې ناري کړې چې؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نادیه خورکۍ! ژر راشه دغه ښځه بېخي زیاته په تکلیف ده".
نادیه هم په منډه راغله هوسۍ یې په ځولۍ کي کورته
دننه یووړه.
د سرور نیم حلق پورته نیم کښته وچ ؤ. دباندي ناست ؤ،
ـر مخ یې سپېرې خاوري دوړېدلې، لس دقیقې وروسته هغه
ـوډۍ ورته راغله او ځني وې پوښتل چي؛
"بچیه دا دي څۀ ده"؟ سرور ژر مخ ورته راواړوی چي؛
"ادې دا مي کور ودانه ده".
زویه! مبارک دي شه زوی الله پاک درکړی، ماشوم هم ښۀ
ـی او ناوې دي هم ښۀ ده. د یو شي ضرورت ورته نشته. نارینه مو
ـه کور کي نشته زۀ د کوریوه خونه در خلاصوم، تاته به چای
ـرکړم خو شپه نۀ شم درکولای، ولي چي د شپې چاپې راځي،
ـاولده خلک وړي، خدای مۀ کړه یو دي شي دا ډېر ظالمان خلک
ـي، راځه بچیه!".
سروریې کورته دننه کړی. ښه چای یې ورته راوړې،
ـوډۍ بیا ورته راغله؛
"زویه! له کومه ځایه را روان یاست او چېري ځئ، دغه
ـښځه دي خپله ده که دي راتښتولې ده چي په دغه حال کي له کوره
ـاوتلې یې"؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ادې خپله مي ده، له مرګه پټ يم، داسي خواته روان ي
چي هلته انسانيت وي، چي هلته وطن دوستي وي، چي هلته
خپلو په وينو تجارت نهٔ وي، چي هلته ورور د ورور قاتل نهٔ وي
چي هلته د مذهب په نامه انسانان نهٔ وژل کېږي، چي هلته مشرا
کشر معلوم وي، چي هلته کليسا، مندراو جومات په يوه کوڅ
کي وي، نو زما ګراني مورکۍ! زهٔ هغې خواته ځم، دا تا پر ما ډېر
غټ احسان وکړی، شپه مهٔ راکوه زهٔ به ولاړ سم، شپه به يو ځای ت
ورسوم خو دا زما کور ودانه دي هم دلته وي، خرڅه به درکړم زهٔ ب
يو ځای پيدا کړم، دا به هم تر هغو په پښو روانه شي بيا به راسم د
به بوزم، که ستا خوښه ده".

"زويه! خبري خو دي د خلقي راته معلومېږي، خلقي خو ن
يې چي داسي خبري کوې؟ خلقيان خو خدای نهٔ مني، رسول نهٔ مني
قرآن نهٔ مني، د کفارو ملګري دي، چي کافر څه وايي هغه کوي".

سرور کليمه ورته تېره کړه او ورته يې وويل:

"ادې خلقي کافر نهٔ دی، خلقي تر هر چا ښهٔ مسلمان دی
خلقي انسان دوسته دی، خلقي وطن دوسته دی، زهٔ مسلمان ي
کافر نهٔ يم. ادې ستا يې ډېر کور ودان چي زما دي ډېر خ
وکړی، زما د کور وداني تر هغو خيال ساته چي تر څو زهٔ را
دغه دوه زره افغانۍ در واخله هر ضرورت يې ور پوره کوه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صدقه زویه! څلور زامن نور هم لرم، ته مې پنځم یې، بې غمه ...نه چې هر وخت راغلې تر هغو پورې به یې موږ ټول خدمت کوو".

سرور له ځان سره سوچ وکړی بل خو دي په کلي کې یو ...نی نهٔ شو پاته یوه ګل مینه ده، د هوسۍ څخه خو دي زړهٔ بې غمه ...نو، بېرته د کلي په خوا درځه ګل مینه به هم راولې. سرور بېرته د ...لي په خوا روان شو د ماښام لمونځ یې په شنه غرهٔ کې وکړی، ...یمی شپه وه چې کلي ته راورسېدی، د شنو اوبو پر سر یې موټر ...سائیکل ودرولی پیټرول هم پکې کم ؤ.

اول یې د دارو خان دروازه ورو ټکوله، د کلي ټول خلګ په ...ام کې وو چې دروازه به وټکېدله نو ټول به وویرېدل چې خدایه ...یا څه کیسه ده.

دارو خان په وام وام کې دروازې ته راغی ورږغ یې کړو چې؛

"څوک یې"؟

سرور په سوکه اواز ورته وویل چې؛

"سرور یم دروازه راخلاصه کړه".

دارو خان په ډېر قهر ورته وویل؛

"څنګه راغلې په تا پسې خو ټول ګرځي، پنځه دقیقې ...مخته ماته راغلو ټول کور یې تلاشي کړی، ته څه غواړې چې اجل ...اخستی یې راغلې"؟

"زهٔ اولاد ظالم راکښې کړم، ګل مینه چېرې ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"ګل مینه ویده ده، خو په دې وخت دي څه غوښتو چې
راتلې، ورځه ولاړ شه که اوس چاپه راغله وړي دي. هغو ویل مو
ته معلومه ده چې تا پټ کړی دی، موږ یې د رڅخه غواړو. ما قرآن
ورته را وایستی په جواب کي د سلیم زوی راته ویل دا پاک نوم پ
دا مرداره ځُله مۀ اخله نجسه کافره! تاسي کله مسلمانان یاست
تاسو خو ملحدان یاست".

"بس دا ټول د رب کارونه دي، زۀ به دلته درته ودرېږم ت
ورشه له کوره تېل راوړه په بیلر کي شته. او زۀ به ګل مینه ه
راوینښه کړم". سرور ورته وویل. دارو خان ولاړی سرور په انتظا
پوره یو ساعت وروسته راغی. سرور ورته وویل

"ولي خېر دومره وځنډېدې"؟

دارو خان ورته وویل؛ "کورېې ټول چور کړی ؤ یو شی هم
ؤ، په بیلر کي دغه یو بوشکه تېل پاته ؤ نورېې ټول وړي وو".

"بس سمه ده د خدای رضا ده، زۀ او ګل مینه ولاړو دع
راته کوئ، د کور پر ټولو مي سلامونه وایه که ژوند ؤ لیدل به م
سره وشي.هو.... ما او تا خو په خبرو شو، ما زېري هم پر درون
کړی، نوی مېلمه هم کورته راغی، هوسۍ د شنه غرۀ په اخر کې پ
یوه کلي کي ده". سرور په غم کي هم ورته وخندل.

"مبارک مبارک، الله دي در نیک صالح کړي، و
درانۀ شي، خوشحالي به دي په غم در

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، ډېر زيات قهرېدلي وو، او هان، دا زما د زوی امانت درسره خوندي کړه، دا زموږ د کور عزت ده". دارو خان د ګل میني په سر لاس کښېښودی او سرور ته يې وویل.

"بالکل، ګل مینه ستا د زوی متین وه او وي به، که خدای وس راکړی نو به يې ښه پالنه وکړم چي ستا کور او کهول هم پر جوړ شي". دارو ښه په خوشحالۍ رخصت ورکړی سرور هم د ګل میني لاس نیولی را روان شو د موټر سائیکل ټانکۍ ته يې تېل واچول، په بوشکه کي چي څه پاته شو هغه يې پر موټر سائیکل وتړله، یو نیم ساعت يې په ښو مزل وکړی، بیا يې موټرسائیکل چالان کړی د خپل منزل پر لور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

د سهار د اذانو وخت ؤ چي د شنه غرۀ کلي ته راورسېدی، سپين ږيري د جومات پر لور روان وو. سرور هم د هغه کور دروازه ور وټکوله په کوم کور کي چي هوسۍ وه، له دغه کوره يو نوی ځوان ورته راووتی، له جوړ پخير وروسته يې ورته وويل چي؛

"زما نوم صادق دی، زما کوچنيان دلته دي". نوم يې قصداً غلط ورته واخستی، ولي سرور که چا پر رنګ نۀ ؤ ليدلی په نامه هر سړي پېژندی. دغه مي ماشومه لور ده، دا پرون چي موږ راتلو دا نۀ وه د ماما کره تللې وه، نو موريې په تکليف وه، هغه ما روغتون ته راوړه خو دلته زياته په تکليف شوه، بيا دلته پسي پاته شوه نو دغه انجلۍ مي بيا نن راوسته".

"ښۀ ښۀ خدای دي راوله وروره! مېلمستون خو نۀ لرو، البته اودس به دلته وکړې، ولاړ به شو جومات ته بيا به د کور انسانان راپورته شي، يوه خونه به درته خالي کړم ولي چي زموږ مور ستا ډېر صفت راته وکړی، انجلۍ به زۀ کورته بوزم، هغه به ويده شي". دا تنکي ځوان ورته وويل.

سرور اودس وکړی مخ يې په څادر کي ټينګ پټ کړی، جومات ته ولاړی، په جومات کي هر چا ورته رډ رډ کتل چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی چي نهٔ خو د ماخوستنۇ او اوس دا دی د سهار په لمانځه کي موجود دی.

سرور مخ په دغه پټ کړی چي یو نه یو څوک مي ونهٔ پېژني، ولي چي سرور د کلي خان ۇ، خامخا به چا پېژندی. لمونځ وشو، سرور هم ژر راووتی خو خلګو په دا وجه هم نهٔ پېژندی چي سرور مځکي ږېره او برېت دواړه خرئیل، خو اوس یې ږېره غټه وه او برېت یې هم ول. له ځوان سره د کور په خوا را روان شو په مخه ورته یو کس راغی، سلام دعا وروسته یې پوښتنه ځني وکړه چي:

"غمیه! دا ځوان څوک دی له کوم ځایه راغلی دی"؟ سرور سر لاندي ځړولی مځکي ته یې کتل او ښه وهم هم اخستی ۇ.

غمي ورته وویل:

"نور یې زهٔ هم نهٔ پېژنم، خو یو سائل دی، کور ودانه ورسره وه پروني راغلي، ناوخته شو بچیان یې روغتون ته بېول نو د شپې راووتل، ناجوړه شول او زموږ کره الله پاک ور جوړ کړل".

بس دغه یې ورته وویل ځني روان شو.

سرور ډېر هوښیار او ځیرک انسان ۇ هغه جاسوس یې وپېژندی چي تر څو پوري جاسوس جاسوسي کړې وه سرور هم دستي غمي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"ځوانه! ماته زما موټر سائیکل په لاس راکړه چې زهٔ ولاړ شم دوه ماشومان مې نور هم پاته دي، زهٔ به هغه هم راولم نو بیا به موږ کورته ولاړ شو".

غمي ډېر ټینګار ورته وکړی چې چای وکړه خو سرور انکار انکار ؤ، بس سرور روان شو مخته یو کلي ته ورغی، هلته یې د کوچنیوالي یو ملګری ؤ چې عمر نومېدی. هغه ته یې وویل؛

"عمره! ټوله ځمکه را باندي سرهٔ ده، حیران یم چېري ولاړ سم، اول مي هم ستا نیت کړی ؤ خو دغه مسئله راپېښه شوه".

عمر ورته په خندا کي وویل؛

"دغه دي کور دی د دنیا یو انسان به نهٔ شي په در خبر".

کورته یې دننه کړی چای یې ورکړې، ښه ګپه یې سره وکړه.

عمر ورته وویل؛

"سروره! راځه چې د ورېنداري پسې ولاړ شو هغه به راولو".

سرور ورته وویل؛

"هغه هلته د شنه غرهٔ په کلي کي یو کور دی، نور یې نهٔ پېژنم خو سهار یو چا د غمي غمي په نامه ورته ویل، هم هلته ده".

"ښهٔ غمی پېژنم هغه د ملا اسلم اکا زوی دی، بد خلک نهٔ دي، ډېره عزت داره کورنۍ ده، پلار یې ډېر نیک انسان ؤ، در در ولاړ شه چي ورشو او رایې ولو". عمر ورته وویل.

2021.01.22 08:39

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرور او عمر دواړه سره روان شو سیدها د غمي کره غلو. د غمي یې کور ودانی وکړو، عمر غمي ته وویل "دا زما نزدې قریب دی خو تا ډیر عزت ورکړی زهٔ به ستا دغه ښېګڼه ل عمر نهٔ کړم هېره" او غمي ورته وویل "عمره دا خو دومره سه نهٔ ده یو مسلمان دی، پښتون دی که کافر ؤ هم ما مرسته ښخا ورسره کوله".

هوسۍ او ګل مینه او هغه بل ماشوم یې د کور پخوا را روان ، ټول د عمر کورته راغلو، د عمر دوې مائینې وې، دواړي داسي چوپړ کي ورته ولاړي وې چي هوسۍ یو کار هم نهٔ شو ځني کولای یر ماشوم یې مور نوم جبار کښېښودی، مور یې ویل چي؛ "د دغه رد راتګ سره یې پلار هم کورته راغی".

ښهٔ د خوشحالۍ شپې او ورځي تیرېدې، سرور دومره ات خوشحاله ؤ چي هلته په خپل کلي به هم دومره نهٔ ؤ شحاله. پوره دوې میاشتي یې دلته تیري کړې خو اخیر دغه ي ته هم د اور لمبې راغلې. سرور چي د اور لمبې ولیدلې له ي پوهان او د سر سړي ورکېدل، سرور عمر ته وویل؛

"عمره! دلته نور او سېدل له ځانه او له اولاد سره ظلم دی، لک ټول خرڅ شول، د ځان په شر او په ګټه نهٔ پوهېږي، دا ټولي بسې ملت او وطن ته زیان دي، زهٔ نور سر له سبا ځم"

2021.01.22 08:4

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر ورته وویل؛ "سروره! ته پر کومه خوا ځې چې ځو مخته ځې هلته اور بل دی، زموږ کلی لا بیا هم ښه دی که څو مره وطن دښمنان شته دومره بیا وطن دوسته هم شته، مه ځه یو څو شپې وکړه، ورپنداره به هم ښه شي، خدای مهربانه دی حالات به ښه سي".

"عمره! قربان دي سم، صدقه دي سم، ستا هر څه زه پر سترګو منم چې لس کاله دلته پروت یم په خاطر به دي نه شم پوه، بس زړه مي ډېر تنګ دی نور په دغه وطن کي ژوند نه غواړم، نه کوم دا، د دغه وطن هر څه کافر دی، جومات کافر دی، معلم کافر، ښوونکی کافر، ښوونځی کافر، نو ژوند به څنګه وکړم، زه اولاد نه خواروم.

"سروره! چې هر څه وکړې دا دنیا پر سر واخلې خو نن شپه به دلته کوې، په قران قسم کوم که نن ولاړې. سبا دي په مخه ښه چې پر هره خوا ځې". سرور مجبور شو پاته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه شپه چې سرور د دارو خان له کوره سره د ګل مینې ولاړې نو ماسوای د دارو خان او د هغه د ښځې نور د سرور په راتګ او بېرته تګ نهٔ ؤ خبر. د سرور د تګه وروسته کله چې دارو خان کورته ولاړې نو یې کورودانې ځنې وپوښتل چې؛

"آ سړیه! د سروره به دې د هوسۍ حال کوی چې هغه څنګه وه، د هغې خوارې هم دا شپې او ورځې وې".

"ښځې ما ځنې وپوښتل. سرور ته خدای زوی ورکړی ؤ او هوسۍ خور هم ښه وه".

"شکر الله، چې هوسۍ په روغ صحت له دې ناجوړې خلاصه شوه". د دارو خان ښځه خوشحاله شوه او هوسۍ ته یې دعاوې شروع کړې.

" او ها، ما سرور ته دا هم وویل چې زموږ امانت به ښه ساتې، د ګل مینې مې ورته وویل".

"څومره ښه دې وکړل، ما هم په زړهٔ کې ؤ چې دا خبره به دې کړې وې که یا"؟

متین چې د دارو خان د وولس کلن مشر زوی ؤ او د دهٔ په نامه ګل مینه وه. ګل مینه چې کله پیدا شوه نو تر ټولو زیات دارو خان وربانـدې خوشحاله ؤ، د سرور او دارو خان تربور ګلوي نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکې وروړګلوي وه. په ټول کلي کې د سرور هم خیال صرف دارو خان ؤ. سرور خپله لور په ماشومتوب کې د متین په نامه کړه. له دې رشتې په دواړو کورو کې هیڅوک هم انکاري نهٔ ول. هم دا قرابت داري وه چې دواړه کورونه یې سره نزدې کړي وو. بل د متین په مزغو کې هم شپږ کلنه ګل مینه د دهٔ ژوند ملګرې جوړه شوې وه. که څه هم متین په دې پاکه رشته سم نهٔ پوهېدی خو بیا هم پر دهٔ ګل مینه داسې ګرانه وه چې هر وخت به یې د ګل مینې سره لوبې کولې یا به ورسره ښوونځي ته ګډ تلی راتلی. د ګل مینې به یې خیال ساتی چې داسې نهٔ څوک یې ووهي. اوس هم چې ګل مینه د پلار سره ولاړه نو متین ډېر وژړل او په ژړا ژړا یې مور ته صرف دا یوه خبره کوله چې ګل مینه دې نهٔ ځي.

خو دا تګ د متین ژوند هم تباه کړی. د متین سره سره د متین د کورنۍ د پریشانۍ سوب هم جوړ شو. دا هغه تګ ؤ چې له متینه یې له انسان څخه ځناور جوړ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په کومه ورځ چي هغه کس چي نوم يې خېرو ؤ د غمي سره روغبړ کړی ؤ په هغه ورځ له رؤفه سره يې په بازار کي وليدل. دواړه جاسوسان وو، دواړه د سرور او د هغو د ملګرو په تلاش پسي سرګردانه وو.

"رؤف جانه! دوې مياشتي له مخه مي په کلي کي د غمي په کور کي يو مېلمه وليدی، خو شک مي بېخي زيات د سرور پر راغی، خو هغه سرور نه ؤ نوم يې صادق... "

رؤف چي دغه خبره واورېدله يو دم يې د خېرو خبره ور پرې کړه او ځني وې پوښتل؛

"څنګه سړی ؤ او چيشي يې پر سر ؤ؟ غمی څوک دی څه کاريې دی"؟.

"غمی زموږ د کلي دی، پلار يې ډېر نيک سړی ؤ له بدو ډېر لېري خلګ دي ښه ستانه کورنۍ ده. او د هغه مېلمه پر سر سپين او خړ پکول ؤ، اوږده ږيره يې وه، بريت يې غټ غټ وو، سترګي يې ډېري وړې وې او ګوتونه يې په پښو نری ځوان ؤ".

خېرو ورته وويل؛

"خدای دي غرق کړه دغه سرور دی، په والله که بل څوک دی، ما تولـه دنيا پسي چڼ کړه، ما د هغه پر سر څومره وهل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړل، ماته یې وویل چې دا تالار ورکړې ده دوهم واره یې اوس ماته ډېر لږ وخت راکړی ؤ چې په هر حال کې به یې په لاس راکوې، او ته خبیث ماته د دوې میاشتې وروسته حال راکوې، هله ژر کوه درځه چې حال ورکړو. هلته یې عکسونه هم پراته دي هغه به وګورې". رؤف و خېرو ته وویل او دواړو لکه لېوان ولاړ شول داولسوالي په خوا روان شو چې ور دننه شو له قومندان صاحب سره یې روغبړ وکړی. قومندان ورته وویل؛

"ها رؤفګیه! څه زېری دي راوړی دی حال راکړه، ځلور ورځې دي وشوې".

رؤف ورته وویل؛ "قومندان صاحب! لږ معلومات راته شوی دی چې د خېرو په کلي کې دی، تهٔ د سرور عکس خېرو ته ورښکاره کړه چې دغه دی که نهٔ، بیا به پسې ورشو".

قومندان عکس ورښکاره کړی خېرو ورته وویل؛ "صاحب هم دغه کافر ؤ، زموږ د کلي د غمي کره ؤ، ښځه یې مریضه وه، هله قومندان صاحب! موټر او یو څو کسان راکړه چې ولاړ نهٔ شي سړی ډېر په وام کې ؤ".

رؤف او خېرو له وسله والو کسانو سره په روسي جیپ کې سپاره شو، دومره په تېزي راغله چې کلي ته راورسېده، خلک ټول په وام کې شو چې خدای دي خېر کړي دا څه کیسه ده چې په اول ځل زموږ کلي ته دغه کسان راغلل، موټر د غمي د کور مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدی، کسان راکښته شول، رؤف مخ ټینګ پټ کړی ؤ، نهٔ خبر نهٔ بل څه، بس د غمي په کور ور دننه شول، ناريې شوې، چیغې شوې چې څه کیسه ده، نهٔ غمی په کور کې شته، نهٔ یې بل کوم ورور. ټولې خونې یې تلاشي کړې هیڅ په لاس نهٔ ورغلل.

غمی د کور په خوا را روان ؤ چې خدایه! خېر کړې دا څه کیسه ده. چې څنګه را ورسېدی رؤف په پټ مخ ورته وویل؛ "تهٔ غمی یې"؟ غمي وویل؛ "هو صاحبه! څه کیسه ده. خېر خو دی"؟

"خېر مېر نشته، د خبیث بچیه سرور چېرې دی"؟ "کوم سرور"؟

"بنهٔ کوم سرور؟ یو یو لت ورکړئ، سرور به وپېژني".

غمي غریب ته یې دومره سخت وهل ورکړو چې بې هوشه شو. بیا یې سرې اوبه پر توی کړې چې په هوش کې راغی بیا یې ورته وویل؛ "سرور چېرې دی"؟.

"صاحبه! زما خبر خو واورئ کوم سرور څوک بنیاست"؟

"بنهٔ مطلب اسلام نهٔ راوړې". بیا د کونداغو باران شو، داسې وهل یې ورکړو چې بیا بې هوشه شو، خو دغه وار بې هوشه کېدل یې د ژوند اخیري وار شو، سترګې یې د تل دپاره پټې کړې چې هر څو یې اوبه پر توی کړې خو غمی بیا نهٔ شو غمی، د تل دپاره ویده شو.

یو کس هغه بل ته وویل؛ "شاکره! دا خو تر وخت تېر شو، اوس څه وکړو"

2021.01.22 08:46

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس کار مهٔ په لره، اوس به د کور له زنانو پوښتنه وکړه چې سرور مو چېرې پټ کړی دی". شاکر په جواب کې ورته وویل.

شاکر د کور په غولي کې سره د نورو وسله والو ولاړ ناري کړې چې؛ "دا سرور راوښیاست، دا مو چېرې پټ کړی دی؟ ټول کور در ورانوو او په اور یې در سوځو". د کور وګړې په دا نهٔ دې خبر چې غمی له دنیا ولاړی، یوې زنانې ورته را بږغ کړو چې هغه ښځه او سړی خو به نهٔ ښیاست چې د وې میاشتې له مخه دلته راغلي وو".

شاکر ورته وویل؛ "هو هغه ښیو، هغوی خو په هم هغه دویمه ورځ شاه برات کلي له ولاړو، ګومان کوم د شاه برات کلي عمر پسي راغلی ؤ د هغه کوچنیان یې هم ورسره بوتلو".

"نو اول مو ولې نهٔ راته ویل چې مور مو دومره ستړي کړو، هلکه! خېرو دا عمر تهٔ پېژنې که نهٔ؟"

"هو صاحبه! خود یې پېژنم، هغه هم خلقی دی".

"درځئ چې د عمر کره پسي ورشو"شاکر دا خبره وکړه او روان شو. نور وسلاوال هم ورسره د کوره ووتل او په موټر کې کښېنستل. موټر یې داسي راکاټ او روان کړی چې دوړه یې پوره لس منټه وه.

دلته د غمي مور چې راووتله چې غمی یې ولیدی تر خُله یې لویه چیغه وختله چې "زموږ خو مخ تور شو. غمی خو یې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کړی". دلته ټول کور په غم او ماتم بدل شو، د غمي د وادهٔ شل ورځې شوي وې، ناوې ښځه یې پاته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

چي کله رؤف او د هغه وسلاوال ملګري شاه برات کلي ته ورسېدل نو موټر يې په لار کي د جومات تر مخ ودرولی، دوی د ماز دیګر لمانځه ته کښته شو، لمونځ يې وکړی، رؤف او خېرو په پټو مخو لمونځونه وکړو چي څوک مو ونهٔ پېژني. لږ چي مخته ولاړو عمر په مخه ورغی، بېلچه په وږه د کښت او کروندې راروان ؤ، موټر يې ورته ودرولی او ورته يې وويل؛ "چي را وخېږه موټر ته". عمر ورته وويل؛ "خېر خو دی".

شاکر ورته وويل؛ "راځه، کافر هم خېر یادوي"؟ دا راته وو ایه سرور چېري دی؟ سرور په لاس راکړه ګني د ژوند څکه به راڅخه ونهٔ کړې".

"صاحبه! سرور خو له ما سره ؤ خو نن سهار وختي ولاړی، ما بېخي ډېر ورته وويل خو نهٔ پاته کېدی، برایي شپه مي په وچ زور په وکړه، قسم مي ورته وکړی، چي څنګه سهار شو ولاړی، نهٔ مي دی لیدلی".

شاکر امر وکړی چي يو سم لت ورکړئ، څنګه د يوه کافر حال نهٔ وايي.

عمر ته يې داسي لت ورکړی چي په ډېرو کونداغو يې ټول بدن ورتک شين کړی، دوی په خپل موټر کي سپاره شو عمر يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دلته پرېښوولی، د کلي خلک راغلل عمر يې په ځولۍ کي کورته راوړی، عمر ټوله شپه بې هوشه ؤ، کور ودانو او د کور نور وګړو يې تر سهاره بدن ور ټکوروی. د سهار د اذانو په وخت کي په هوش کي راغی، لږ يې سترګي رڼي کړې، د عمر ورور اجمل د صابر موټر راوستی سهار يې روغتون ته يووړی يو څه درمل يې ورکړو، بېرته يې کورته راوړی، خو عمر بيا هغه عمر نهٔ ؤ، څو ورځي ژوندی ؤ پس له لسو ورځو يې د ژوند روان ساعت يې ودرېدی، له ډېرو ارمانو سره د ګور بندي شو، حالات ډېر سره خراب شوي وو، يو ملا يې هم جنازه نهٔ کوله، خو اخير يې صرف په پنځو شپږو کسانو بغير د جنازې لمانځه په نيمه شپه کي خاورو ته وسپاری، ټول کلی داسي په وام کي ؤ چي له ډاره چا يوه خبره هم نهٔ شوای کولای، په کلي کي ډلي ډلي خلک د کلاشنکوفو سره ګرځېدل، چي چا به ږيره کمه وه يا به يې ږيره کوچنۍ کړې وه هغه به ډېر سخت وهل خوړل، چي چا به په جومات لمونځ نهٔ وکړی دغه سزا بيا نوره هم سخته وه.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کې د بزګر
و کلي ته راورسېدی، له لوږې او تندې یې ډېر بد حال ؤ، هوسی
سرور ته وویل چې؛ "د ګل میني پلاره! نور مې توان نسه چې تګ
درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چې یو څه وخورو، خدای مهربان
دی په دغه کلي کې یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".
"ښځې څمکه سرۀ تېکې ده، زۀ یوه بلا په سترګو وینم،
داسې نۀ وي چې پسات راجوړ شي، زۀ به یو دکان وګورم، تاسو په
دغه سایه کې ارام راته وکړئ، یو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دی نور بل وطن ته رسېدلي یو".
"د ګل میني پلاره! داسې مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن
مې اجازه نۀ راکوي. نو ولې درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای
به څوک نۀ راولي". هوسۍ په ډېره ستړیا کې ورته وویل. بس سره
راروان شو چې په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسۍ
ته وویل چې؛ "هوسۍ تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو
خوا ته ورسم". هوسۍ هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چې ګوري یو ښائسته ځوان
پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کې ؤ او د دریشۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

سخي داد غم.-03333935503

سرور تر ډېرو غرو راتېر شوی ؤ، په یو وخت کي د بزګر
و کلي ته راورسېدی، له لوږي او تندي یې ډېر بد حال ؤ، هوسی
سرور ته وویل چي؛ "د ګل میني پلاره! نور مي توان نسه چي تګ
درسره وکړم، دغه کلي ته درځه چي یو څه وخورو، خدای مهربان
دی په دغه کلي کي یو د الله دوست یا یو بشر دوسته انسان وي".

"ښځي ځمکه سرۀ تیکی ده، زۀ یوه بلا په سترګو وینم،
داسي نۀ وي چي پسات راجوړ شي، زۀ به یو دکان وګورم، تاسو په
دغه سایه کي ارام راته وکړئ، یو شی به راواخلم نو به مخته ولاړ
شو، دوه ساعته منزل پاته دی نو ربل وطن ته رسېدلي یو".

"د ګل میني پلاره! داسي مۀ کوه نوره نۀ شم تلای، بدن
مي اجازه نۀ راکوي. نو ولي درسره راتلم، رب مهربانه دی، خدای
به څوک نۀ راولي". هوسی په ډېره ستړیا کي ورته وویل. بس سره
راروان شو چي په کلي راګډ شو ډله خلګ ولاړ دي. سرور هوسی
ته وویل چي؛ "هوسی تۀ دغه کورته وردننه شه، زۀ به د هغو خلګو
خوا ته ورسم". هوسی هم ډېره ستړې وه بس هغه کورته وردننه
شوه.

سرور هغو خلګو ته ورغی چي ګوري یو ښائسته ځوان
پروت ؤ پر سر ویشتل شوی ؤ، په دریشي کي ؤ او د دریشی پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښي وړه يې د شهادت کليمه ليکلې وه، سرور له يو سړي پوښتنه وکړه "په دغه ځوان څه شوي دي، دا چا وژلی"؟ ځان يې ناخبره کړی، يو خيرن سپين ږيري ورته وويل؛ "ښه شو دا خو کافر ؤ مسلمانانو مردار کړی، عسکر ؤ، ته يې نهٔ وينې". د کلي خلکو ته يې امر وکړی چي په هغه شپله کي يې پټ کړئ، هديرې ته چي يې يو نهٔ شئ، هسې په غار يې چخ کړئ دا مردار".

خلکو هم واخستی د شپلې پخوا يې يووړی، ځوان يې پټ کړی، سرور ډېر زيات خفه شو، بېرته د دغه کور په خوا راغی، دروازه يې ور وټکوله، يو ماشوم ورته راووتی، "ماما څوک غواړې"؟ سرور ورته وويل؛" ماز ديګر لمر لوېږي بچيه! لږ اوبه راکړه چي اودس وکړم". کوچنی ولاړی اوبه يې راوړې، سرور اودس وکړی، له ماشومه يې د جومات حال وکړی، د جومات پخوا روان شو، په جومات کي يې په جومات لمونځ وکړی، ټول جومات له خلکو ډک ؤ.

له لمانځه وروسته يو تنکی ځوان ولاړ شو د اعوذ باللّٰه او بسم اللّٰه وروسته يې يو کوچنی ايت د قرآن مجيد تلاوت کړی. هغه هم غلط، بس خبري يې شروع کړې چي مسلمانانو ورونو وطن ټول له کفارو ډک دی، د هغو کفارو سره مقابله په کار ده، موږ ته د ځان او مال تر ټولو زيات زيان داخلي کفارو را رسولی دی، ټول بايد دا کوشش وکړي چي دا داخلي کفار نيست او نابود کړي، نهٔ به په کورو

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي پناه ورکوي او نهٔ به يې له کوره باسي چې بلي خواته ولاړ شي. هر څه چې ورسره وي هغه مال غنيمت دی، هغه ځني جمع کوئ او دوی بې مرګه مهٔ پرېږدئ، د دغو مرګ روا دی، خبري يې له يوې بلي خوا کولې خو اخر د ماښام د لمانځه وخت شو اذان وشو جومات وشو ټول خپلو کورو ته ولاړو، سرور په جومات کې ناست ؤ چې د کلي ملک نوروز خان چې سرور پېژندی خو نوروز خان سرور نهٔ پېژندی، سرور ته يې وويل؛ "وروره! مسافر يې له کومه راغلی يې"؟ سرور ورته وويل؛ "محترمه له ذکريازئ راغلی يم، شيګو ته ځم، بچيان مې هم راسرهٔ دي. هغه په هغه کور کې دي". ملک ورته وويل؛ "د حکومت سړی خو به نهٔ يې؟ که د حکومت سړی يې او س لا راته ووايه، زهٔ به يوه لار در برابره کړم، د شپې سختي چاپې وي، بيا به موږ ته هم زيان ورسوي او خپله هم د ګور اسير".

"نهٔ محترمه! د حکومت سړی نهٔ يم. کور و دانه مې د ذکريازئ ده او زهٔ د شيګي يم، کورته روان يم، کوچنيان مې د پلار کره تللي وو اوس يې کورته بيايم، پرېدی بزګري کوم، ډېره مې تلوار ده چې کورته ولاړ سم، چې بزګري مې له لاسه ونهٔ وزي. خان صاحب! د وطن د خلګو کار دا رنګه وي، انسان له خېر او شر نهٔ پوښتي، بس ورته وايي ما د پنځو ورځو رخصتي درکړې وه، تا ولې يوه ورځ زياته وکړه، نو په دغه مې ډېره تلوار ده چې کورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ شم د بچیانو رزق مې له لاسه ونه ؤ وزي". سرور په ښه معصومانه انداز ورته وویل.

"وروره! راځه زۀ مېلمستون لرم، د دغه کلي مشریم، ما دلته ټول خبر کړي دي چې له هري خوا مسافر راځي هغه به زما کره راځي".

پر لار سره روان دي ملک خبري ورته کوي، وروسته ملک ورته وویل؛ "مخ دي د ښځي شناخته دی، نی ولي داسي راته معلومېږي لکه ما چې لیدلی یې". سرور ورته وخندل، "خان صاحب نوم خاوري مي نعمت دی، لیدلی دي نۀ یم، نۀ ما تر اوسه تۀ لیدلی یې، د یو بل شناخته خیال به دي پر راځي، کور مي په شیګو کي دی، که دي بزګر لیدلی یم خو نۀ شم ویلای". خبري رواني وې چې کور ته ورسېدی. ملک ورته وویل؛ "کوچنیان دي په کوم کور کي دي ورشه هغه هم دلته راوله". سرور هم زر ورغی هوسۍ او ګل مینه او هغه ماشوم یې له کوره راروان کړل، پر لاري یې ورته وویل چې "زما نوم نعمت دی او ستا د پلار کور په ذکریازۍ کي دی او زموږ کور بیا په شیګو کي دی، دغه نومان په یاد لره". ګل میني ته یې وویل چې "تۀ به یوه خبره نۀ کوې که چا پوښتنه درځخه وکړه ورته ووایه چې زما نوم مان نۀ دي زده". د خان کور ته ورسېدی، د خان مېلمستون ته ولاړی، هوسۍ او ګل مینه یې کور ته وردننه کړل، چې مېلمستون ته ورغی یو نوی تنکی ځوان په دریشي کي ناست دی.

2021.01.22 08:47

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ډېر په قهر ورته ږغېدی چي: "کافره! د کفارو ملګرتیا کوې"؟ ځوان ورته وویل: "صاحبه! توبه مي ده ایسته، په دغه نن تسلیم شوم، دغو کسانو ته هغو دلته راوستم، دغه وسله در واخله ماته یو جوړه کالي راکړه چي ولاړ سم، په دړېښي کي مي خلګ وژني". خان په ډېر قهر ورته وویل: "ستا مرګ روا دی، وسله کښېږده، زېږه دی وباسه هغه د جهنم کندي ته یې ور وسپاره". ځوان ډېري زاری او فریاد وکړل خو خان ځان هم نهٔ پوه کوی. د ځوان لاسونه یې شاته ور وتړل، لس منټه وروسته زېږ راغی خان ته یې وویل: "د هغه کار مي ور وکړی".

"ډېر ښه غازي زویه، ولاړشه کور ته ور ږغ کړه چي ډوډی راوړي". خان ورته وویل.

ډوډی راغله ټولو ډوډی وخوړه، د سرور ډېره زیاته خوابده وه، یو څو ګولې یې وکړې خو هغه هم په زور، ځایونه ولوېدل د خوب وخت شو، ټولو لمونځونه وکړو، سرور له ځانه سره سوچ وکړی که دي اوس د تګ وویل خو دستي شک کوي چي اول یې شپه کوله اوس یې ولي اراده بدله شوه او که دي نهٔ وویل او دلته پاته شوې نو ډېر ظالمان خلګ دي، که د شپې چاپه راغله یا داسي نورکسان راغلو په هغو کي چا وپېژندلې خو بیا دي دلته هم خېر نشته، حیران دی چي څه وکړي. د سرور نیم قرآن مجید په یاد زده ؤ، سر یې پټ کړی قرآن مجید یې شروع کړی، په دې ویلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

و کې پسې ویده شوی ؤ، یو وخت یې ږغ وشو چې د سهار د
څه وخت دی. سرور راپورته شو اودس او لمونځ یې وکړی.
ن ته یې وویل: "صاحبه! موږ به ولاړ شو چې پر وخت
سېږو". خان ورته وویل "داسې دي کله پرېږدم، ناشته وکړه بیا
په مخه ښه". سرور بیا پاته شو خفه شو چې دا په څه عذاب
ه شوم، خو خېر ناشته یې وکړه، بیا د لمر له ځرک سره را روان
چې نیم ساعت مزل یې وکړی په لاره کې ورته یو ځنځیر په مخه
ی.یو څو کسان ولاړ وو چې پټ مخونه، غټې غټې څونې او
نې خیرنې ږیرې یې وې.

ولاړو کسانو لاسونه ورکړل، سرور موټر سائیکل ورته
وی او یوه پر ږغ کړه. "حماده! سرور دی، دا زه پېژنم، دا هغه
ی چې ټول خلک پسې ګرځي. دا هغه ملحد دی، دا هغه یو دی
د اسلام سپکاوی کوي".

حماد امر وکړی چې "لاسونه یې تر شا ورو تړئ لکه سپې
ي لت ورکړئ". هیبت صاحب! مه مه چې دلته یې ونه وهې، دا ځای
هلو نه دی، یو واریې تر امیر صاحبه پورې ورسوو چې هغه کوم امر
ری بیا به هغه ورسره کوو". درېیم کس جرار صاحب ورته وویل. د
وریې لاسونه ور وتړل، سترګې یې ورپټې کړې.

په یوه د ډبرو په خونه کې یې کښېناوی، هوسی ډېرې
ری ورته وکړې خو بې معنا وې، یوه ورته وویل "تاسو په کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ اوس چي هر موټر راغی په هغه کي به مو سپاره کړم، پاته شو سرور دغه امر موږ ته شوی دی چي تحقیق ځني وشي، بېرته به کورته درشي، هغې خواته کښېنئ". هوسۍ له ژړاؤ ډېر په بد حال شوه. لس منټه وروسته یو موټر راغی هوسۍ او ګل مینه یې موټر ته په ډېر زور ورپورته کړل. "استاده چي پر لاري دوی درڅخه کښته نهٔ شي، تر خپل منزله پوري به یې رسوې". موټر حرکت وکړی چي دوه ساعت تګ یې وکړی نو یو داسي دښت راغی چي خالي ریګونه وو، ټول ډېر زیات تندي تنګ کړو، په لاره کي بیا یو څو کسان ولاړ وو، موټر یې ودرولی، په موټر کي یې ښه تلاشي وکړه، یو کس پر ګل میني سترګي ولګېدلې، ډرائیور ته یې وویل "استاده! دا دي لور ده که څه"؟ ډرائیور ورته وویل؛ "یا وروره دا مي هیڅ نهٔ دي، د لاري پر پوسته یې دغه ښځه او دغه دوه ماشومان په لاس راکړل چي تر غني خان کلا یې ورسوه نور خبر نهٔ یم". خالي سترګي یې ښکاره نور ټول مخ پټ دغه کس استاد ته وویل؛ "دغه ښځه او انجلۍ دلته را شېوه کړه". استاد ورته وویل؛ "نا امیر صاحب دغه یې ماته راسپارلي دي، زهٔ دوی تر هغه منزله رسوم، داسي نهٔ شي کېدلای چي زهٔ دوی دلته شېوه کړم".

"تر سینه به دي سل کارتوسه وباسم، زهٔ څه درته وایم او تهٔ څه وایې"؟ د مشین ګاټ یې پر کښښ کړی، "ژر یې راکښته کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ځله پوچه وه ځکه یې پوچې خبرې شروع کړې. ډرائیور هم وام واخستی دواړه یې له موټره کښته کړل، موټر یې خالي روان کړی، هوسۍ دومره بدې چیغې وهلې چې اسمان یې ټول په سر اخستی ؤ، امیر صاحب ورته وویل: "خورکۍ! ژاړه مه، زۀ فیروز یم، زۀ ستا خپل قریب یم، ژاړه مه" مخ یې ورته ښکاره کړی، " ما خو ته نۀ یې پیژندلې دغه انجلۍ مې وپیژندله، په دغه مې له موټره راکښته کړې، ماز دیګر سرور اکا هم راولم، اوس هغې پوستې ته ځم تاسو بېغمه شئ، هیڅ فکر مۀ کوئ. دولته! دا زموږ خپلوان دي. چای ورته پخې کړه، زۀ ورځم هغه زما اکا یې نیولی دی، هغه راولم". فیروز دا هوسۍ ته تسلي ورکړه او بیا یې دولت ته کوم چې نزدې ورسره ولاړ وسله وال ملګری ؤ وویل.

"هیڅ فکر مۀ کوه امیر صاحب! ورشه". دولت ورته وویل. امیر صاحب پر موټر سائیکل سپور شو دومره تېز ولاړې چې حد یې نۀ ؤ. څنګه چې هلته ور ورسېدی نو یې د قومندان صاحب سره د سلام او څه حال و احوال وروسته یې ورته وویل: "قومندان صاحب! ملک کاکا چېرې دی"؟

قومندان: "کوم ملک؟ هلکه څه کوې چې دومره په تلوار راغلی یې، خیر خو دی"؟

"هو قومندان صاحب! هغه سرور زما تربور دلته مو هغه کښته کړی دی، کوچنیان مو یې په بل موټر کې له پردې سړې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره کړي وو، هغه هلته ما راوګرځول، سرور کاکا په لاس راکړه زهٔ يې راسره بيايم". دولت ورته وويل.

"هلکه دولته! دا وس تهٔ څه وايې، دا يو مرتد ذليل انسان دی، دی کله مسلمان ؤ او موږ مخابره هم وچلوله چې سرور مو نيولی دی، اوس به بيا څه ورته وايو"؟

"قومندان صاحب! چې هر څه کيږي زهٔ يې راسره بيايم، په يو حال کي يې نهٔ پريږدم، د ملک کاکا نيکۍ چې زما د پلاره سره يې کړي دي زما نهٔ هيريږي، خو نن ماته الله پاک موقع په لاس راکړه چې لږ مرسته يې وکړم، زما پلار يې هم دغه رنګه له مرګه خلاص کړی". فيروز ورته وويل.

"فيروز اخونده ستا خوبنه ده خو د قومندان صاحب جواب به بيا تهٔ وايې، چې هر څه وو تهٔ به يې مخته دريږې". امير ورته وويل.

"هو امير صاحب! چې دا سر مي قلم کوي زهٔ ولاړ يم انکاري به نهٔ سم".

"درځه" دا يې ورته وويل دواړه ولاړ شول.

د ملک کاکا سترګي يې ورخلاصي کړې، دواړه را روان شول، ملک صاحب ورته ويل؛ "زما په موټر سائيکل کي تيل کم دي، مخته به را ودريږي". دولت له خپله موټر سائيکله تيل ورته راوکښل. "تهٔ ماته دومره خط راکړه چې پر لاري مي څوک تنګ نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، زه ځم دا وطن پرېږدم، دلته زما ژوند تریخ دی". سرور ورته وویل.

"یا ملک کاکا، خط نه درکوم تر ټولو ځایو دي زه تېروم، بیا درځخه راځم، هو خبره دي سمه ده. دلته ژوند نور نه کېږي، ستا دښمنان ډېر دي". فېروز او سرور پر لار مجلس سره کاوی خو اخیر راورسېدل. سرور، هوسۍ، ګل مینه او ماشوم بیا پر موټر سائیکل سره سپاره شو، فېروز هم ورسره ملګری شو، تر ډېرو اوږدو او سختو ځنځیرونو راتېر شو، د خدای په امانی یې ځني واخسته، سرور د وطن خاوره مچ کړله، و یې ژړل، مخ پر لمر خاته راروان شو پیسې هم ورسره نه وې، په یو بازار کي په یو کمزوري هوټل کي په شل افغانۍ په نهاره شپه سبا کړه.

سهار یې هوسۍ ته وویل چي "تاسي دلته په دا هوټل کي راته انتظار شئ، زه به دا موټر سائیکل خرڅ کړم یو څه خرڅ به برابر کړم چي د استوګني یو ځای ونیسو نو به زه خپله مزدوري درته کوم د غم لړلي ژوند شپې به تېروو". هوسۍ ورته وویل "سمه ده ورشه".

سرور په بازار کي په ۷۰۰۰ افغانۍ موټر سائیکل خرڅ کړی، راغی په هغه هوټل کي یې ډوډۍ وخوړله، د هوټل والا حق یې ورکړی، له هوټله دباندي راووتی په پوښتنه پوښتنه یې اخیر په ۲۰۰ افغانیو د کرایې ځای پیدا کړی. د کور د ضرورت شیان یې واخستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کوچنی کوریې جوړ کړی، پیسې ټولي خلاصي شوې، اوس د خوراک دپاره یې یو شی نشته، دباندي ولاړی ټوله ورځ یې تېره کړه، خو نهٔ یې روزانه پیدا کړه نهٔ بل څه. ټوله ورځ وږی نس وګرځېدی، ماښام کورته راغی، هوسۍ ناسته وه او ګل مینه ویده وه. ماشوم بېخي زیات ژړل. سرور هوسۍ ته وویل "دا ماشوم ولي دومره سخت ژاړي څه وجه ده ناجوړه خو نهٔ دی"؟.

"یا ناجوړه نهٔ دی وږی دی، بلا وهلي شیدې مې نشته، حیرانه یم څه وکړم او ګل مینه خو په ژړا ژړا کي وږې پسي ویده شوه، ډوډۍ یې غوښته خو ماورته وویل بابک به دي راسي اوس یې راوړي، په دغه خبرو کي پسي ویده شوه". هوسۍ ورته وویل.

"څه خېر دی دا هم پر موږ یو امتحان دی دا هم د رب کارونه دي، خو هوسۍ په هر حال کي به شکر کاږو". سرور ورته وویل.

"د ګل میني پلاره! څه دي نهٔ دي راوړي"؟ هوسۍ ورته وویل. "یا ګراني یو شی مي نهٔ دی راوړی، کار مي په یوه هوټل کي پیدا کړی خو له شرمه مي اوس نهٔ ورته وویل چي زما بچیان وږي دي، هغه سړی ښه انسان ؤ راته یې ویل سبا راشه وختي ۵۰ کلداري د ورځي درکوم او د ماښام ډوډۍ به هم د کور درکوم".

سرور ورته وویل دواړه په نهاره پرېوتل خو ماشوم ټوله شپه ژړل، سهار وختي سرور دباندي ووتی یو دکان خلاص ؤ هغه ته ورغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاندار ته یې سلام ور واچاوی، د روغبړ وروسته یې ورته وویل؛ "وروره! ډېر مجبور یم بچیان مې له لوږې راته ژاړي، که یو څه پور راکړې ماښام به یې درکړم، هغه کور مې دی اوس نوې کډه راغلې یم".

دکاندار ډېر په مکر ورته وویل؛ "ما خو پور بند کړی دی او ستا رنګه خلک ډېر راځي، دغه خبرې کوي هسې خلکو ته دهوکه ورکوي، ورځه وروره پر بل چا نس ووهه".

له دکانداره سره یو بل ځوان ولاړ وو ډېر زیات خفه شو په سرور پسې یې ږغ وکړی "دغه د لطیف اکا په سرای کې چې پروت یې دغه یې"؟ سرور ورته وویل "هو وروره! دغه یم".

"چیشې غواړې چې زۀ یې درته واخلم، که یې پخپله اخلې خو دغه دوه سوه روپۍ در واخله چې خدای درکړې بیا یې راکړه".

دکاندار ورته وویل "هلکه! ناصره دا څه کوې، ولې پردې سړي ته روپۍ ورکوې، دا تۀ څه پېژنې، سبا به یې نۀ کړي در".

"غنې اکا که یې راکړې که یې نۀ کړې را زۀ یې د انسانیت په خاطر ورکوم، برایې ګرده شپه یې په کور کې ماشومانو ژړل، الله پاک به راځخه ناراضه سي". ناصر په خبرو خبرو کې سرور ته روپۍ ورکړې، سرور د کور سودا او کولچه شیدې هر څه واخستل، ډېر په خوشحالۍ کورته ولاړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسۍ! و هوسۍ! هوسۍ!" هوسۍ له خوا يو حال ته
ؤ، چي کوټې ته ورد ننه شو هوسۍ داسي بې سده ويده پرته ده.
سرور سودا ورته کښېښوله، هوسۍ يې په ډېره مينه راويښه کړه.
ورته يې وويل: "زۀ ځم هوټل ته دغه شيان دي کوچنيان ښه ماړه
کړه، بيا که ژوند ؤ زۀ ما خوستن راځم يو څ د خوراک به راوړم".
سرور تر دروازې ووتی، هوسۍ دروازه پسي بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

سرور د هوټل په کار اخته شو، سهار تلی ماښام به راتلی، د ژوند سلسله یې ښه روانه شوه. ورځې شپې داسې پر تېرېدلې لکه یو خوب. د مسافرۍ د ژوند دیارلس پسرلي پر تېر شو، یو وخت داسې هم رالی چې د سرور زوی چې نوم یې جبار ؤ زلمی شو، سرور ښه تعلیم په وکړی، ګل مینه هم چټه پېغله شوه، دومره ښائسته وه چې هر چا به ولیدله پر مئین به شو. د صحرا ژوند ؤ، غټو غټو هلکانو وظیفې (ځیرې) ټولولې، یو طالب چې د سرور کورته وردننه شو پر ګل مینه یې سترګې ولګېدې، ډېر زیات پر مئین شو، د سرای په منځ کې تر ډېرو حیران ورته ولاړ ؤ، ګل مینې وظیفه ورکړه بیا هم نهٔ تلی، تر ډېره ولاړ ؤ؛ اخیر هوسۍ ډېر په قهر ورته وویل چې "ورځه له ننه وروسته چې کورته دننه رانهٔ شې، که راغلې بې عزته کوم دې او د ګل مینې پلار درباندې خبروم". خو طالب ډېر سپین سترګی ؤ چې تلی نو یې ورته وویل "زهٔ هر کورته دننه ورننوزم او تاسو بیا څوک یاست چې پر ما پابندي لګوی. د چا پلار هم ما نهٔ شي بندولای. ګورو به یې چې سبا زهٔ راځم که نهٔ". طالب د دې خبرې سره تر دروازه ووتی.

سرور چې کورته راغی هوسۍ ټوله کیسه ورته وکړه چې "د جومات ملا ته ووایه چې دا طالب لوی سړی دی دا ولې د خلګو کورو

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دننه ورځي، دغه ته ووايه چې په دروازه کي دي بړغ کوي او دننه دي نهٔ راځي په کور کي څوک نهٔ وي يوه زهٔ بله ګل مينه".

"سمه ده زهٔ ما خوستن مولوي صاحب ته کورته ورځم، ښه جبار لا نهٔ دی راغلی"؟ سرور ورته وويل.

"يا تر اوسه نهٔ دی راغلی، دغه دی راغلی عمر يې ډېر دی، الله پاک دي دواړو ته ډېر عمر ورکړي". هوسۍ په خندا وويل. جبار هم دغهٔ چي کورته راننوتی.

"ډوډۍ راواخلئ جبار هم راغی، څه دي پخ کړي دي"؟ سرور ځني وپوښتل.

"د غوايي ښوروا مي پخ کړې ده، ګل ميني زويه! ژر يې راواخله پلار او ورور دي وږي دي". هوسۍ د جواب سره ګل ميني ته امر وکړی.

"سمه ده را اخلم يې". ګل ميني هم له اشپز خانې جواب ورکړو.

ډوډۍ راغله ټولو ډوډۍ وخوړله، جبار او ګل مينه مور يې ويده شو، سرور د ملا د کور پر لور روان شو. دروازه يې ور وټکوله. هغه طالب ورته راووتی، "آ حاجي صاحب! څوک غواړې"؟ طالب ځني وپوښتل.

"زهٔ حاجي نهٔ يم او نهٔ ما ته حاجي صاحب وايه، يو څه ادب زده کړه. له مولوي صاحب سره مي کار دی". سرور ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" هغه ويده دی، نيمه شپه ده، هغه سهار جماعت ورکوي، دا وخت خو هغه کسان ګرځي چي نهٔ خدای پېژني او نهٔ رسول". طالب ورته وويل.

" دا اوس تهٔ څه ګڼې وړې وايې، زهٔ خدای او رسول نهٔ پېژنم"؟ سرور ورته په قهر شو.

" ورځه ماته ډېري لاري مهٔ راښيه، اوس دا وخت د نصيحت کولو نهٔ دی". طالب ورته وويل.

سرور بېرته د کور په خوا روان شو، پر لاره يې ډېر سوچونه وهل، چي يو وار بېرته در وګرځه چي تا دا خبره ولي نهٔ ورته وکړه چي بله ورځ زموږ کره وظيفې ته مهٔ راځه، که راځې نو بيا په دروازه کي دربږه. بېرته يې د ځان سره وويل چي دا په پردو ټوکولوی شوی دی، بيا به داسي خبره درته وکړي چي د خُلې خوند به دي پر خراب شي. پرېږده يې. کور ته رادننه شو، په سوچو سوچو کي پسي ويده شو، سهار وختي بيا کار ته ولاړی.

ماښام چي کورته راغی نو هوسۍ ورته وويل چي؛" تهٔ هغه ملا ته ورغلې که نهٔ، هغه طالب خو نن بيا کورته دننه راغی، نن يې تر پرون لا بد حال جوړ کړی ؤ. داسي بدي بدي خبري يې کولې چي په يو شي نهٔ ؤ بند". سرور ته ډېر قهر ورغی، هوسۍ ته يې وويل چي؛ " تاسو ډوډۍ يو وار مهٔ را اخلئ زهٔ ورځم چي دا څنګه د بې ننګه زوی دی چي يوه خبره نهٔ مني". سرور ورغی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کور دروازه یې ور وټکوله. بیا هغه طالب راووتی، سرور ورته وویل؛" طالبه! ته وظیفې ټولوې"؟

"هو زه یې ټولوم". طالب په جواب کې ورته وویل.

" که یې ته ټولوې نو بیا د خلکو کورونو ته ځله ورننوزې،؟ ته شرم نه لرې، حیا نه لرې چې لوی ځوان یې په کورو کې له ښځو سره بد چلن هم کوې، بلکه ورځ چې زموږ کره رانه شې، زه وظیفه نه درکوم". سرور په غصه کې ورته وویل.

" ډېرې خبرې مه کوه، دلته ته نوی قانون مه جوړوه، زه هر کورته ورځم، دننه دباندې والا نه یم، چې وظیفه نه راکوې نو بیا به څنګه وي؟ بیا به سبا کډه باروې چې بیا دې په دا کلي کې نه ووینم. موږ ته ټول کلی په درنه سترګه ګوري" طالب ورته وویل.

" هلکه صدیقه د چا سره دې بړغ دی"؟ ملا پر بړغ کړو.

" بابا دا هغه خلقې دی چې له قرانه او اسلامه له نفرته ماته وایي چې بل وار به زموږ کره وظیفې ته نه راځې". طالب د مکر په ژړا کې ورته وویل.

"ولې وروره! دا ټول کلی وظیفې راکوي او ته یې بیا ولې نه راکوې، وجه څه ده"؟ مولوي صاحب ځنې وپوښتل.

"مولوي صاحب! زه ولې وظیفه نه درکوم په دواړو سترګو به یې درکوم، زه دغه نه وایم یو وار پرون زموږ کره دننه راغلی ؤ، بد اخلاقې یې کړې وه، نن بیا راغلی ؤ، زه ورته وایمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه مهٔ راځه، که چیري دننه راځې بیا زهٔ وظیفه نهٔ دړکوم، دی راته وایي دننه خامخا درځم". سرور ورته وویل.

وروره! موږ ته ټول کلی په درنه سترګي ګوري، نهٔ څوک له موږ ستر کوي نهٔ موږ د چا په دروازه کي دریږو، که دي دغه رنګه نهٔ وي خو ښه سبا چي دي په کلي کي ونهٔ وینم، ورځه پر دغه خبره تر سهاره سوچ وکړه، نهٔ لمونځ نهٔ اودس نهٔ جومات، تهٔ هم ځان ته مسلمان وایې، دا رنګه مسلمان وي، مسلمان ړیره خیریي". مولوي له ځان سره بوښېدی. سرور ځني ولاړی کورته.

هوسۍ ورته وویل؛ "د ګل میني پلاره! خیر خو به وي، ولي دومره خفه یې پر مخ دي بېخي زیات خفګان دی څه کیسه ده، ملا خو به څه نهٔ وي درته ویلي"؟

"یا څې نهٔ دي راته ویلي، جبار راغلی دی که نهٔ"؟ سرور ورته وویل.

"هو راغلی دی، ډوډۍ تیاره ده، ماته دي د خبري جواب نهٔ کړی را، ښه ملا څه درته وویل"؟ هوسۍ ځني وپوښتل.

"ملا؟ توبه د ملا به څه درته ووایم، ملا جواب راکړی چي یا به زما زوی دننه درځي یا به سبا کډه باروې. نوره دي خوښه ده، داسي بد اخلاقه انسان ؤ". سرور ورته وویل. ډوډۍ وخوړل شوه، ټول پرېوتل، سرور په سوچو سوچو کي ویده شوی ؤ، سهار ډېر وختي دروازه وټکېده. چي سرور ورغی نو چي وکتل لطیف

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا د سرای مالک او د کلي ټول خلک ولاړ وو. سرور له ټولو سره روغبړ وکړی، لطیف اول ورته ګویان شو چي "نن مکان خالي کړه چي تر غرمې دي دلته ونهٔ وینم، یو خو نهٔ لمونځ کوې او بل خیرات هم نهٔ ورکوې، ستا د بې دیني په وجه به زموږ د ټولو غاړي بندي وي او برابي ما بنام دي له ملا صاحب سره جنجال کړی ؤ اوس دي یو څه روپۍ پیدا کړې سترګي دي وکړې، سبا به بله نخره کوې".

سرور ورته وویل "لطیف اکا ما صرف دغه ورته وویل چي هلک دي کورته دننه نهٔ راځي، خو هغه سپکي سپوري راته وکړې".

"بس بس، ډېري خبري مهٔ کوه، بس کور خالي کړه کړه بار کړه نور د دلیلو ضرورت نشته". ټول کلیوال ورته غصه وو. لطیف اکا خبري کولې پسي روان شو.

سرور کورته راغی هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! څوک ؤ"؟

"نو به څوک وو، کلیوال وو او لطیف اکا ویل نن تر غرمې کور خالي کړه، له کلي بار شه". سرور ورته وویل.

"څه خبره نهٔ ده، الله یو روزۍ یې ډېري. هسي یې خالي کړه ولي دومره ورته پریشانه یې، ورک دي شي دا بې ضمیره او بې ننګه خلک چي دومره جا هله دي". هوسۍ ډېر په لوی زړهٔ ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس غوټي وتړه زهٔ يو موټر کورم، نو به کډه کي بار کړو او جبار ته وايه چي نن مکتب ته مهٔ ځه". سرور د باندي ووتی موټر يې راوستی کډه يې بار کړه، سيخ د ژړي په خوا روان شو، مازديګر ژړي ته ورسېدل، هلته يې يوه کنډواله سرای پيدا کړی، کرايه يې نهٔ وه، وايې ړول پکي . شپه يې په شنه مخکي تېره کړه، سهار سرور د ژړي يو کوچني بازار ته ولاړی، هلته يې يو کوچنی دکان په کرايه ونيولی، په هغه کي يې يو کوچنی د چای هوټل راوايستلی، د هوټل ټول ضروريات يې پوره کړو، دلته د ژړي په بازار کي يې يو د کرای کور ونيولی، کډه يې هم را بار کړه. جبار يې له ځان سره په هوټل کي کړی، د ژوند چاري يې ښې رواني وې.

2021.01.22 08:49

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

بله ورځ چې ماښام سرور کورته ورغی هوسۍ ورته وویل
چې "نن کورته داسې ښځې راغلي وې تر ډېره ناستې وې، د ګل
میني پوښتنه یې وکړه چې دا مي څه ده ما ورته وویل لور مې ده
بیا یې راته وویل پېغله ده ما ورته وویل هو نو یې څه نه دي ویلي
ولاړې".

"ځنګه ښځې وې تا پوښتنه نه ځنې وکړه چې له کوم
راغلي یاست". سرور ورته وویل.

"یا پوښتنه مې نه ځني وکړه". هوسۍ په خندا ورته
وویل. "دا رنګه ناولده خلک کورته مه راپرېږده هسې یو فساد به
جوړ شي، دلته حال نه دی معلوم". سرور ورته وویل.

ټولو په یوه ستر خوان ډوډۍ سره وخوړه بیا ټولو د مړو
چم وکړی، سهار وختي سرور له لمانځه هوټل ته روان شو، هوسۍ
ته یې وویل "جبار ته وایه چې بیا ژر راشي، هلته رش وي زه او
نیک نه شو پسې رسېدلای".

"سمه ده په مخه دې ښه زه به یې ژر درپسې درولېږم"
هوسۍ ورته وویل. د سرور هوټل داسې مشهور شو چې په دا ټول
علاقه کې داسې هوټل نه ؤ. غرمه څلور کسان هوټل ته راغلل،
سرور ته یې د ډوډۍ ارډر ورکړی، سرور ډوډۍ ورته راوړه، دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي وخوړله سرور ته یې روپۍ ورکړې او ورته یې وویل "سرور دي نوم دی د بازار تر شا دي کور دی" سرور ورته وویل "یا نوم مي معروف دی، کور مي هغه کور دی دلته ټول خلګه معروف راته وایي، تاسو نوم غلط اخلئ". ښهٔ معروفه بخښنه کوه موږ په نامه کي غلط سوي یو". چهټی په کومه ورځ کوې داسي لږ کار مو درسره دی کورته درځو". په هغو کي یو کس ورته وویل.

هاهاها ځوانه! یو وار خو د ځان پېژندګلوي مو راته وکړه چي نومان مو څه دي، کور مو چېري دی او کار مو څه کار دی نو چي سره وپېژنو بیا به خبره مخته بیایو". سرور په خندا ورته وویل.

"معروف اکا زما نوم نعمت دی، دغه ځوان قدرت دی او دغه بل سپین ږیری مي اکا صبور دی، کور مو ستاسو د کور له څنګه دی، خو کار د هوټل نهٔ دی چي کور سره کښېنو بیا به ووایو". یو ځوان چي تر ږیره یې بېرتونه غټ وو اوږده لمنه، خیرن پاج یې تړلی ؤ ورته یې وویل.

"بیا دغه پیسي بېرته واخلئ، تاسو زما همسایه ګان یاست، ما نهٔ یاست پېژندلي". سرور ورته وویل.

"یا یا یا معروفه! قسم دی که دا واخلو، دا ستا حق دی دا خو کور نهٔ دی، دا هوټل دی". بل ځوان ورته وویل.

"زهٔ خو د ورځي نهٔ یم خلاص، یا نن ماخوستن راشئ ډوډۍ به هم له ما سره وخورئ". سرور ورته وویل. "سمه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

درڅو، خوښه مې ده" درې سره ځيني روان شو ماخوستن چې سرور کورته ولاړی هوسۍ ته يې وويل هوسۍ نن داسې درې کسان راغلو تولـه کيسه يې ورته وکړه. هوسۍ ورته وويل "دا به د هغو ښځو د کور سړي وي نو تا څه ورته وويل"؟

"ما څه نهٔ دي ورته ويلي، ما ورته وويل چې د ورځې نهٔ يم خلاص، د شپې بيا راشئ نو اوس راځي، دغه غوښې او وريځې مې راوړي، دغه پاخه کړه.

د شپې ښځٔ ناوخته پنځه کسان د سرور کورته راغلل، سرور يې هم ښه عزت وکړی. ښځ ډوډۍ يې ورته کړې وه، ميلمانه ډېر زيات خوشحاله ناست وو، د پښتنو دا دستور دی چې له ډوډۍ بعد دوه رنګه چای راځي شنې او تورې، سم دستي چای هم راغلې، پر چای دستي خبره ياده شوه، د نعمت اکا صبور چې د ټولې کورنۍ مشرؤ په خبرو خبرو کې پر خپله خبره راغی، سرور ته يې وويل چې "معروفه روره! موږ راغلي يو. زما وراره نعمت چې سهار له ما سره ستا هوټل ته راغی هغه ځوان ښځ تعليم يافته دی، دغه ستا لور غواړو نو ستا څنګه خوښه ده"؟

"ها ها ها، زما خوښه به وي يا به نهٔ وي خو په دغه به مشوره وکړمه، زما له بچې سره او زما له قريبانو سره، دوستي د زرو کلو لاره ده، د يوې ورځې کار نهٔ دی. دا خبره خو سهار هم تاسو راته کولای شوای، بيا به نن موږ مجلس کور پر کړی وای او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ به تاسو کورته راغلي واست بیا به مو بحث پر کړی ؤ".
سرور ورته وویل.

"خو موږ ته مناسبه نهٔ وه، په دغه مو په هوټل کي نهٔ شوای درته ویلای". صبور اکا ډېر په خندا ورته وویل.

"یا څه خبره نهٔ ده. د لور او د زوی پر ما یو فرق نشته، څنګه چي زوی ته کوم شی خوښوم هغه لور ته هم خوښوم، خو ما له لور سره یو ظلم وکړی چي په هغې مي تعلیم نهٔ وکړی، دا به زما تر ډېره وخته پر زړهٔ یو داغ وي". سرور ورته وویل

"او هغه بله ورځ چي ښځي راغلي وې هغه هم ستاسو د کورو وې"؟

"هو هغه زموږ د کورو وې". صبور ورته وویل

ښه تر ډېره په مجلس سره اخته وو اخري دوولس بجې شوې، صبور ورته وویل "موږ ځو ستاسو یې کور ودان ښاد او اباد اوسئ چي موږ ته مو دومره عزت راکړی، که رب ته منظوره وه بیا به حال ستاسو له لوري وي، د خدای په امان". مېلمانه رخصت شول سرور کورته ولاړی، هوسۍ پوښتنه ځني وکړه "د ګل میني پلاره! دا څوک وو او څنګه راغلي وو"؟

هوسۍ! دا هغه ورځ چي ښځي راغلي وې د هغو خلګ ول، د ګل میني رشتې ته راغلي وو". سرور ورته وویل

2021.01.22 08:50

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نو تا څه ورته وویل"؟ گل مینه خو تا د متین په نامه کړې وه، که سبا دارو خان لالا خبر شو یا یې گل مینه وغوښته نو بیا به څهٔ کوې"؟

هوسۍ! گوره ما ستا بې مشورې یو کار نهٔ دی کړی، نهٔ یې کوم، ماغزه خو مي خراب نهٔ دي چي پردو ته به یې ورکوم". ما گل مینه په کوچنیوالي لا د داروخان و زوی متین ته ورکړې وه او دا به د هغه په نامه وي. که خدای ته منظوره وه زهٔ د داروخان سره په یوه نهٔ یوه طریقه تماس نیسم چي راسي دا خپل امانت په ښه عزت یوسي". سرور ورته وویل. د هوسۍ هم زړه ښېغمه شو او ولاړه کوټې ته ننوته. گل مینه په اشپزخانه کي ولاړه دا خبري واورېدې. حیرانه شوه چي دا خبره ماته مور یا پلار څله نهٔ ده کړې، ولي یې له ما دا خبره پټه ساتلې وه"؟

خیر شپه تېره شوه، سهار سرور هوټل ته ولاړی، په خپل کار باندي مصروفه شو خلگو ته یو حال نهٔ کړی ور. په دا کي ډېري ورځي تېري شوې، نعمت د گل مینې په عشق کې لېونی ؤ، هره ورځ یې د کور مخته په دا هیله تېرېدی چي گل مینه به ووینم، د مینې اظهار ورته وکړم، خو گل مینه تر کور دباندي نهٔ راوتله، نهٔ د گل مینې د ټکري پلو تر اوسه چا لیدلی ؤ. هره ورځ به هوټل ته ورتلی له سروره سره یې ښه شناخت شو چي هوټل ته به هر څوک د نعمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناخته راغی د هغه پیسې به نعمت ورکولې، له سروره هېر شوي وو چې دا هغه ځوان دی. د نعمت مینه یک طرفه وه.

نعمت بله ورځ خپل اکا صبور ته وویل چې "هغه هوټل والا خو نهٔ د یا جواب در کړی نهٔ د هو؟ یو وار خو ورشه ورته ووایه چې موږ ستاسو په انتظار یو خو یوه خبره درته کوم اکا، په خلاصو غوږو یې واوره، زما پلار مړ دی، ستا ورور شکورا و دوې خوېندي لرم، یوازي سر یم بل څوک لرم هم نهٔ، چې په هر صورت وي زهٔ د غه انجلۍ کوم یا به سر خورم یا به یې د ځان کوم، نوره ستاسو خوښه ده اوس مي غاړي درته خلاصي کړې، سبا دي بیا یوه ګیله هم نهٔ منم" نعمت ورته وویل.

"سمه ده بچیه ورځم اوس د ستي ورځم". صبور روان شو د سرور هوټل ته مازدیګری دی ورغی، ښه روغبړ یې ورسره وکړی، سرور چای ورکړې، صبور ورته وویل چې "معروفه! موږ خو ستاسو په انتظار یو، ډېري شپې او ورځې وشوې، ستاسو له خوا یو حال نشته، خېر خو دی"؟.

"په ډېره بخښنه سره ما خو حال نهٔ کړی در، هره ورځ مي په زړهٔ کي وې خو دا د هوټل داسي کار دی چې انسان د ژوند یو کار ته نهٔ وي ځني خلاص، نو خبر نهٔ وم د انجلۍ مور راته وویل چې دا خو ما په کوچنیوالي لا خپل د وروړ زوی ته ورکړې ده، هغه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور زما زوی ته راکړې ده، په روان سپرلي کي یې واده دی"
سرور ورته وویل.

"دا اوس ته څه ګڼې ولې دې وایې، زموږ د کور ښځو پوښتن
ځني کړې وه، ستا کور ودانی ورته ویلي وو چي یا نه مو ده ورکړې او ت
یا څه وایې، خو صفا جواب راکړه، خبره تر غاښ او تر ژبه مه لاندې
کوه". صبور ورته وویل. نعمت هم د هوټل په کونج کي ناست ؤ له ډېرې
غصې شین او سور کېدی، په زړه کي وایي چي پر دنیا یې انسان ته ن
ور ایله کوم تا کوم سوچ کړی دی.

صبور ډېر په خسم ځني راووتی، تر شا نعمت هم پسې
راووتی، پر لار نعمت ورته وویل "زه د شپې کورته ورځم په زور
یې ځني ورم، په یو حال کي یې نه پرېږدم".

"هلکه! ته څنګه انسان یې دا څه بابولالي وایې د مړو
ښځي چا تښتولي دي، په بدو مو اخته کوې، ته بل ځای راوښیه
تر دې ښائسته، چي په هر څو وي زه یې درته کوم، خو د دغه خلګو
لاس واخله". دواړه د کور په خوا روان وو، صبور پر لاري نعمت ته
زاری کولې خو نعمت په هغه خره سپور ؤ یوه خبره یې نه منله.

اوس نعمت د ماښام په انتظار ؤ چي کله به شپه شي خو
اخر هغه وخت هم راغی چي شپه شوه. نعمت د ګل میني، میني
داسي لېونی کړی ؤ چي نه یې د چا خبره اورېدله او نه یې څوک له
ځان سره ملګری کاوی. ډوډۍ یې وخوړله، یو خنجر ورسره ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دباندي راووتی د مسجد شاته ځوانان ناست وو، له هغو سره پر مجلس اخته شو، اخر یو یو کورته تلی، خو نعمت د مسجد شاته د محراب له څنګه یوازې پاته شو، شپه ښه پخه شوه، نعمت له ځانه سره وویل چې "اوس خو ټول خلک ویده دي او معروف خو ستړی هم وي، نو ښځه چې یې راکښېنوي ما به ګل مینه تر علاقو تېره کړې وي". نعمت په نوي ځوانۍ کې ؤ او ښه پیاوړی ؤ چې یو چا یې هم مقابله نهٔ شوای کولای او د سرور توپنچه عادت ګرځېدلې وه چې د شپې او د ورځې به ورسره وه، بس په څه به تیار ؤ خالي ماشه به یې غوښته چې وخت پوره شي بس بیا به خامخا یوه بهانه جوړېږي. سرور په دغه ساعت د جواب چای دپاره دباندې ؤ، په توره شپه کې د چپ لاس دېوال خواته رګ یې وهی او نعمت په ښي لاس پر دېوال سر راپورته کړی، نعمت سرور نهٔ لیدی او سرور بیا نعمت ولیدی چې دومره په کراره تر دېواله راواوښتی، پوره اراده یې کړې وه چې ټول به مړهٔ کړي، بیا به ګل مینه د متو په زور وړي. سوکه سوکه په واړه قدم را روان ؤ، سرور هم توپنچه تیاره کړه سم یې ځان ورته برابر کړی چې نعمت ښهٔ ورته رانزدې شو سرور درې تکه پر وکړو، نعمت ولوېدی، هوسۍ په منډه راغله، سرور چې ګوري چې یو ځوان په وینو کې اخري سلګۍ وهي، سرور په ژوند قتل نهٔ ؤ کړی، ډېر وار خطا شو، هوسۍ ته یې وویل چې "د رب دپاره ځان تیار کړئ جبار او ګل مینه راپورته کړه مړی مې وکړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ځوان دی چې ګل مینه یې غوښته، یو شی مهٔ را اخله، خالي ګل مینه، جبار او هغه صندوق روپۍ راواخله چې ځو، سهار ته یو هم ولاکه د ژوند څکه وکړو، هله زر کوه". هوسۍ ژر ژر ګل مینه او جبار راپورته کړل، په دوهم ځل یې تیار کور پرې ښووی، مخ پر لوري د خپل وطن پخوا روان شو، په پیاده تر ډېرو غرو را واوښتل خو اندازه یې نهٔ ور کوله چې چېرې روان دي. د سهار سپېدې وچاودلې، په مخه یو کلی ورغی، شپانه د کلي پسونه سره راټولول، دوی په یوه شېله کې پټ شول، چې شپانه ولاړی بیا یې حرکت وکړی، په لار کې یو ټکټر پسې راغی په هغه ټکټر کې راسپاره شول، ماپښین قضا د نورنګ کلي ته راورسېدل لوږه او تنده یې بېخي زیاته وه. هوسۍ او ګل مینه یو کورته وردننه شول، سرور او جبار دباندې ودرېدل، له کوره یو اتیا کلن سپین ږیری راووتی، روغبړ یې ورسره وکړی، د مهمان خانې دروازه یې ورته خلاصه کړه، له چای سره یې ډوډۍ ورته راوړه، لږ دمه یې وکړه، بیا سپین ږیري ته یې وویل "دلته که یو موټر پیدا شي نو به ښه کرایه ورکړو، موږ دې تر خپل منزله ورسوي". سرور ورته وویل. سپین ږیري په غوږو سم نهٔ اورېدل، جبار پلار ته وویل "بابا په غوږو سم نهٔ اوري، لږ په زوره ورته ووایه". سرور دا واره ښه ډېر په زوره ورته وویل. "اوس خو موټر نسته که بیا هم پیدا شي ډېري روپۍ درڅخه غواړي، په لار کې ځنځیرونه او مائنونه دي اوس مهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ شپه وکړئ سهار به وختي ولاړ شئ" سپین ږیري ورته وویل.
"بابکه چي تر خپل ځای پوري ځان ورسوو دا به ښهٔ وي، روپۍ لرم
ورکوم یې، تاسو ته نور تکلیف نهٔ درکوم". سپین ږیري کورته ورږغ
کړو "خانداده و خانداده." خانداد چي راغی ورته یې وویل "تهٔ
ورشه که زین الله په کور کي وُ ورته وایه چي راسي".

"سمه ده نیکه بابا وربه سم" خانداد زین الله استاد
راوستی، د سرور او جبار سره یې روغبړ وکړی، سرور ورته وویل
"استاده! تر پاتوزو پوري څو غواړې چي موږ ورسه یې".

"تر پاتوزو خو ډېره لار ده، که سهار ته ورسېدو او بل په
لار کي ډېر خطر دی، غلهٔ هم شته او د دوی حکومت هم دی چي هر
یو مو راوګرځوي تکلیف راکوي. روپۍ غواړم دوه نیم زره" زین
الله ورته وویل.

"دوه نیم زره بېخي ډېري دي استاده، ګزاره وکړه چي نهٔ
سیخ وسوځي نهٔ کباب".

"تر دا کمي نهٔ غواړم د سر لوبه ده ډېر تکلیف دی".
استاد ورته وویل. زړهٔ مي هم نهٔ ځي اوس مي تر خُله درته ووتل،
تر ډېره دا علاقه خطره لري".

"تهٔ لږ ښه وکړه، پر موږ لږ ناوخته دی، څنګه چي هر وخت
د شپې ورسېدو شپه به له موږ سره وکړې سهار به پر سم وخت را
روان شې". سرور ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا وروره کم نهٔ ځم". په تنګ کې شو ورته یې وویل.

"سمه ده ورشه موټر دې راوله". سرور ورته وویل. موټر راغی ټول کې سپاره شو، په بسم الله روان شو. ټوله شپه یې مزل وکړی، د سهار ګا خوا وه پاتوزو ته وررسېدل، په لارې باندې یو تکلیف نهٔ ؤ، سیخ د هوسۍ د پلار د کور مخته ودرېدل، د هوسۍ پلار موسیٰ د سهار اودس کاوی د موټر بړغ یې واورېدی چې راووتی هوسۍ یې په غاړه کې لاس ور واچوی. کور ته دننه شول سرور موټروان ته کرایه ورکړه، د چای او د ارام ښه ټینګ ټنګ یې ورته وکړی خو موټروان ورته وویل "یا وروره کور ودان زهٔ ځم چې لمر راخېژي تر ډېره به مې مزل کړی وي. د خدای په امان".

موسیٰ د هوسۍ پلار جومات ته ولاړی، سرور هم اودس وکړی لمونځ یې وکړی، هوسۍ، ګل مینه او جبار ته یې وویل "چې څوک در څخه خبر نهٔ شي په ځُله لاس ونیسي" او پسې ویده شو.

موسیٰ چې له جماعته راغی نو یې خپل زوی ابراهیم ته وویل چې "دوی ویده شو، خبر خو ؤ چې داسې په دوه لاسه په دوو پښو راغلي دي، نهٔ کپړه نهٔ کور، یو شی یې هم نهٔ دی راوړی. الله دې خبر کړي یوه کیسه خو خامخا شته، په لمانځه کې شیطان دوه زره سوچونه را واچول بېخي ډېر فکر وړی یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هم روغبړ ورسره وکړی نو رمي د ښوا و د بدو یوه پوښتنه څني نهٔ ده کړې، لمونځونه یې وکړو تهول ویده شو، خبر چي راپورته شي بیا به یې ګورو". ابراهیم ورته وویل.

" ښه سمه ده، تهٔ ګل سیمې ته ووایه چي چای راوړي، زهٔ بیا بازار ته ځم سودا به راوړم نو به یې غرمې ته یو شی ورپاخه کړي". موسیٰ و ابراهیم ته وویل.

ابراهیم ورغی پلار ته یې چای راوړې، دواړو چای وکړې ابراهیم ورته وویل، "لالا! بازار ته نو څه کوې، د قاهر اکا نن ونډې ده غوئی حلالوي، ماښام یې په جومات کي وویل یا به هغه مړ حلال کړو، لاندی خو هسي هم کوو دا نور به بیا یو څو ورځي وروسته حلال کړو نن به یو حلال کړو".

"هو زویه دا خبره دي سمه وکړه، تهٔ ورشه چاړې او ساتول تیار کړه، زهٔ جامې بدلوم چي اوس لا شروع په وکړو نو به لسو بجو ته څني خلاص شو"

" سمه ده لالا زهٔ ورځم". ابراهیم هر څه تیار کړو، مړ یې حلال کړی تر غرمې پوري یې له هر څه ځان خلاص کړی، غرمه سرور او د هغه تهوله کورنۍ هم راویښه شوه، هوسۍ تهولو ته چای ورپخې کړې، پلار سره یې بیا حال احوال وکړی، پلار یې ورته وویل "زویه! خیر دی څنګه بېرته خپل وطن ته راغلاست، حالات ډېر خراب دي، هلته خو به څه مشکل نهٔ وي درته جوړ شوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا لالا! خبر دی څه مشکل نۀ دی جوړ شوی، بس پردی وطن پردی وي، د چا قدر نۀ وي په کي. مانبام د ګل میني پلار راغی ویل یې ځان تیار کړئ ځو خپل وطن ته، حالات سم شوي دي، بس را روان شو". هوسی پلار ته نیمه خبره لا نۀ وه کړې چې سرور راغی سم دستي یې ورته وویل چې "لالا کیسه خرابه شوه، مړی مي ماخوستن وکړی، یو غل کورته را واوښتی بس مړ مي کړی، وام واخستم پسي را روان شوم، نیمی لار مي پیاده او بیا مي تر پاتوزو موټر ونیوی پسي راغلو، ټول کور مو دغسي پرېښووی، خالي روپۍ مو را واخستې، بل مو یو څه نۀ دي را اخستي".

"دا څه وایې، مړی دي څه کاوی بیا چې دي مړی وکړی راتلې ولي، خو غل ؤ، هلته خو به هم یو قانون ؤ، په هغه ساعت به دي حکومت ته حال ورکاوی نو تا هرڅه پرېښوول او راغلې". موسی ورته وویل.

" لالا! ما هلته وخت تېر کړی دی، ماته د هغه ځای هرڅه معلوم شو، چې ما دا خبره سپینوله کلونه به تېر وو، یو وړوند حکومت ؤ یو حال یې نۀ ؤ معلوم، نو تر هر څه مي دا بهتره وګڼله چې هسي ځان وباسم". سرور ورته وویل.

ډوډی راغله ډوډی وخوړل شوه، د کلي خلک خبر شو ټول خلک او ښځي پو ښتني ته ورته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ډېره وخته وروسته هوسۍ د پلار کره راغلې وه نو د کلي ټولې ښځې ډېرې خوشحاله وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، سرور سره له کوچنیانو د حاجي موسی کره اوسېدی، د موسی د کور له مخه یې یو کوچنی د پرچون دکان جوړ کړی، د کور ضروریات هر څه یې له بازاره راوړل، د کلي ټول خلک سودا ته سرور ته راتلل، په ښه بیعه یې هر شی ورکاوی، د ژوند پایه ښه روانه وه، ښه د خوشحالۍ ژوند ؤ، داروخان هم خبر شو چې لکه ورور داسې ملګری یې بېرته د څو کلونو وروسته راغلی دی. زر زر یې خپله کورودانه له ځان سره کړه او سیدها د موسی کره راغی. داروخان له سرور سره د دهٔ د پرچون په دکان کې کښېنستی او کورودانه یې د موسی کره و هوسۍ ته پرېښووله. دواړو ملګرو د زاړه وختو مجلس سره کاوی، سرور د خپل تېر شوي تریخ ژوند داستان ورته بیانوی چې ناڅاپه یې د داروخان څخه د متین په هکله پوښتنه وکړه چې "یاره دارو خانه! د متین زوی دي حال نهٔ کړی را، چېرې دی، په څه اخته دی، او هغه درس یې پای ته ورسوی که یا"؟

داروخان ډېر خړ غوندې شو، سر په وځړېدی، مخ یې لړ زړ وزمه غوندې شو.

"تاته وایم یاره، ولې څه کیسه، متین چېرې دی"؟ سرور په تجسس کې ځنې وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څه درته ووايم وروره، پنځه کاله کېږي چي له کوره وتلی يو او بيا نه دی راغلی، ټول وطنونه مي پسي وکتل، نه يې د مرګ په حال خبر يم او نه يې د ژوند، بس په انتظار ورته شپې سبا کوو، موريې سمه لېونۍ شوې ده، کله بالکل سمه وي او کله بيا د لېونتوب دورې ورباندي راځي، متين، متين ناري يې په خُله د کور په غولي کي منډي وهي".

"دا خو دي واقعي ډېره د خواشينۍ خبره راته وکړه، ولاړی په څه؟ کيسه څه وه"؟

"وروره کيسه هم هغه وه کومه چي ما او تا د متين او د ګل ميني په کوچنيوالي کي رشته سره کړې وه، ګل مينه مي د ده په نامه کړې وه، ته سره د کورنۍ له وطنه ولاړې، هيڅ حال دي نه ؤ معلوم، د کلونو کلونو په انتظار نوريې برداشت نه شو کولای، ولاړی د ګل ميني په ميني کي ستا د کور په لټون له خپله کوره ورک شو". دارو خان په جواب کي ورته وويل.

"دارو خانه وروره! ته غم مه کوه، دا يم زه اوس راغلم، اوس به دواړه پسي وګرځو، انشاالله خدای به هر څه خېر کړي". د دارو خان هم څه زړه تسلي شو. دواړه بېرته خپل په مجلس سره اخته شو. لږ ساعت وروسته دارو خان د سرور څخه د تلو رخصت واخستی او ځني ولاړی. سرور هم بېرته په خپله دکانداري کي بوخت شو، کپړه يې راواخسته او دکان صفا کول يې شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه تېرېدل، بله ورځ رؤف په بازار کې خبر شوی ؤ چې سرور راغلی دی، دا دی ماخوستن ناوخته د موسی کره راغی چې ښځه هوسۍ خبره شوه چې رؤف راغلی دی سرور ته یې ډېرې زارۍ وکړې چې "مه ورځه دا دي په یو افت اخته کوي".

خو سرور هوسۍ ته په غصه شو چې ؛"هغه زما خپل دی دا د هغه کارونه نهٔ وو، هغه ما ته په ژوند تاوان نهٔ دی رارسولی".

سرور له هوسۍ ښه په غصه ولاړی ورغی مهمان خانې ته، رؤف ښه په مینه پر یوه خوا بله خوا مچ کړی، د مکر اوښکې یې ورته توی کړې، سرور هم ورسره وژړل، تر ډېره یې مجلس سره وکړی، خو اخر رؤف ورته وویل چې "ویده به شو ناوخته دی". سرور او رؤف دواړه هم دلته په مهمان خانه کې ویده شول. سهار وختي رؤف ولاړی بازار ته یې حال ورسوی، غرمې ته د سرور ټول تربرونه سرور ته پوښتني راغلل، بیا ولاړل. د ژمي یخې شپې وې، د ماښام له لمانځه وروسته مرغۍ له یخه پړک نهٔ شي کولای، شپه ښه پخه شوه، دروازه وټکېدله چې ابراهیم ورغی بیا رؤف راغی.
ابراهیم دروازه ورخلاصه کړه او ریې ورته بل کړی، رؤف ورته وویل "سرور چېرې دی هغه را وغواړه چای راوړه، ما ډوډۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړلې ده، نور ته رخصت یې چې سرور راسي بیا موږ سره پوهیږو". ابراهیم کورته ولاړی سرور ته یې وویل رؤف دی.

هوسی چې د رؤف نوم واوریدی، "رؤف دي یوه بلا وخوري، زهٔ درته وایمه تر هغه له مخه تهٔ یو کار وکړه، خو زما نهٔ منې، مهٔ ورځه دا سپي ته".

سرور په خسم خسم کې پسي ووتی.

چې مهمان خانې ته ولاړی د رؤف سره یې روغبړ وکړی، چای هم راغلې، سرور خپل زوړ او تیر شوی حال ورته بیان کړی ؤ، ډیر په خرپ دروازه وټکیدله.

سرور ته رؤف وویل "زهٔ به ورسم"، خو سرور ورته وویل "یا تهٔ مه ورځه ابراهیم یا لالا ورځي هغه را وینبیږي. که هغه نهٔ ورته راغلو بیا به تهٔ ورسې". بیا دروازه ډیره تر هغه بل واره تیزه وټکیده، موسیٰ د کور له خوا ورته راغی چې دروازه یې خلاصه کړه څلور کسان له وسلو سره پر دوو موټر سائیکلانو راغلي دي موسیٰ ته یې وویل "سرور را وباسه ورته وایه ضروري کار مو دی ورسره".

هغه خو نسه نن کوز کلي ته ولاړی". موسیٰ ورته وویل.

"موږ تلاشي کوو داسي نه ځو، هغه کور دی موږ ته پوره معلومات شته". وسله والو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ولي دومره ظلم کوئ، دا د کوم ځي انصاف دی. ماشومان ټول ویده دي او تاسي وایاست چي موږ تلاشي کوو". موسی ورته وویل.

"دومره وهل او ټکول به درکړو چي بیا به دي له ژونده زړه تور شي، لېړي". یو ګاټ کش کړی، په زور وردننه شو، خو سروریې په کور کي پیدا کړی، د یو کس پر ګل مینه سترګي ولګېدې، زړه یې پسي ولاړی، سروریې را وایستی. سترګي یې ورپټي کړې، د موټر سائیکل په منځ کي یې ورسره سپور کړی، شین یخ ؤ را روان شو. په لاري یو هغه بل ته وایي چي راشئ دلته یې مړ کړو، نه یې شو ساتلی "هغه بل ورته وویل یا ولي یې مړ کوې چي تر ځای ورسېږو ډېر رازونه ورسره دي. که دي مړ کړی رازونه به ټول له خاورو سره خاوري سي". روان دي خپل په لار کي یو وطاق ته راورسېدو، دلته یوه پیاله چای یې وکړو بیا پر مخ روان شو.

ټول ودرېدلو کس یې ږغ کړی، "شاکره چای پخې کړه ستړي یو". شاکر چای پخې کړې، ټولو چای کولې څنګونه یې وهلي وو، د سرور لاسونه شاته تړلي وو او سترګي یې ټینګي پټي وې، سرور سوره یاسین شروع کړی، درې واره چي یې وویلی ټول داسي ویده شو لکه یوه نشه چي یې ورکړې وي، سرور په ډېر تکلیف لاسونه او سترګي خلاصي کړې، په منډه له وطاقه راووتی، اندازه یې نه ورکوله توره شپه وه، روان ؤ چي نیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت یې مزل وکړی وسله وال په خبر شو، سرور چي اوازونه واورېدل تر یو غټه ډبره لاندي پټ شو، وسله وال تر تېر شول او بیا په راتېر شول خو اخیر وسله وال پسي ورک شو، سرور تر ډېره دلته پټ ؤ، د سهار وخت ؤ روان شو یو ښار ته را ورسېدی، درک یې نهٔ ورته کاوی چي دا کوم ښار دی. له یو سړي یې پوښته وکړه چي "دا کوم ځای دی"؟

هغه ورته وویل "ولي ناولده یې دا د بلوڅانو علاقه ده، دیراوت دی، له کومه راغلی یې، لباس دي هم ناولده دی ځي چېري"؟ سرور ورته وویل ایران ته ځم په مزدوري پسي دلته گزاره ډېره گرانه ده.

"دلته کاچاق اکبران راځي هغه به دي بوزي، روپۍ هلته غواړي" دا کس ورته وویل.

سرور په خندا ورته وویل "دا مرسته خو راسره وکړه که څوک درته معلوم وي ما ور وله".

"راځه چي وس دي ورولم". ورسره روان شو کاچاق اکبرو ته یې په لاس ورکړی سرور له هغو سره روان شو. په وسله والو کي یو کس چي پر گل مینه مئین شو له څو ملگرو سره ورغی په نیمه شپه یې گل مینه په زور له ځان سره یووړله. موسی او ابراهیم یې دومره سخت ووهلو چي تر سهاره پوري بې هوشه پراته وو. سهار د کلي خلک خبر شو موسی او د هغه زوی ابراهیم یې روغتون ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

یو وړو، شپږ ورځي په روغتون کي د ژوند او له مرګه سره په سخت جنګ کي وو، خو اخر دواړو ساه ورکړه. په کور کي یې واره واره ماشومان او ښځي پاتي شوې، د مخ د رڼا د ورکولو خپل یې نهٔ وو، دواړه یې خاورو ته وسپارل، د وحشت سانحه وه، لسمه ورځ جبار کورته راغی چي په درس پسي تللی ؤ، چي کورته راغی نهٔ پلار شته نهٔ خور شته نهٔ نیکه او نهٔ ماما. له موره یې پوښتنه وکړه "خیر خو دی دا څه محشر وینم، د ټولو په مخ څه وحشت خور دی".

جبار مور وښوروله ورته یې وویل "تاته وایم! دا څه کیسه ده؟ ولي چپه خُله یې"؟. خو د مور سترګي یې بې اوښکو وې. د سترګو اوښکي یې ټولي وچي شوي وې، په سوي چیغه یې ورته وویل "په کافر وطن کي ژوند کوو ټول مړهٔ شو". مور یې په ژړا ژړا ټوله کیسه ورته وکړه.

جبار مور ته وویل چي "زما دي په خدای سره قسم وي چي دغه بدله وانخلم که تر هغو په کراره کښېنم".

"د رب روی درته نیسم، هغه ټول ولاړو، یو ته‌ُراپاته‌یې، داسي مهٔ کوه، په‌دا وطن کي‌ژوند کول ګناه‌ده". موریې ورته‌وویل.

"یا مورکی دا به زهٔ کوم، که هر څه وي کوم یې". جبار ولاړ شو له کوره ووتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

د ګل میني یو حال داسې ته نهٔ وُ معلوم چي څه شوه، کوم کس چي ګل مینه وړې وه هغه له ګل میني سره په زور وادهٔ وکړی، ګل مینه په داسې ځای کي وه چي یو چا ته یې درک نهٔ وُ معلوم، ګل مینه هم د ډېرو پیرو له وجي دباندي نهٔ شوای راوتلای او هم نهٔ څه لاره ورته برابرېدی شوه، ګل مینه په ډېر تکلیف کي وه، ټوله ورځ به الله پاک ته پر سجده وه، د ګل میني مېړه طاهر پوره درې میاشتي پر کور تېري کړې، د ګل میني ماشوم په نس کړی، خو یوه ورځ د ګل میني مېړه طاهر ته لوی قومندان ویل چي "تهٔ به ځې بس دی د وادهٔ دي ډېر وخت وشو، نوره اجازه نهٔ درکوم چي کور پاته شې، صرف د څو ورځو دپاره ولاړ سهبیا به بېرته راشې".

طاهر د امیر امر ومنلی په دا سبا سهار طاهر له څو ملګرو سره د جنګ ډګر ته روان شو، درې ورځي وروسته د طاهر د مرګ خبر راغی چي هغه په یوه جګړه کي ځان وبائلی، ټوله کورنۍ یې زیاته خفه شوه.

څو میاشتي وروسته د ګل میني، هیده هم پوره شوه. ماشوم پیدا شو، لس ورځي ژوندی وُ بیا مړ شو، ګل مینه یې د طاهر و ورور مجیب ته په نکاح کړه خو ګل میني ډېري ناري او چیغي وکړې چي زهٔ مېړه نهٔ کوم. د ګل میني خبر چا منله، کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله د زوره وه. مجیب پوره شل ورځې وروسته د نورک په شیلو کې چا په ډزو وویشتی او د فاني دنیا څخه رخصت شو.

یو ځل بیا ګل مینه کونډه شوه، د مجیب پلار د مجیب غم ډیر په زړه زخمي کړ، په هغه حالاتو کې پسې مړ شو.

موریې زیاته خفه وه، څلور زامن یې نور هم په کور کې وو، چې اوس یې مشر شکیب ته وویل "دغه ناسې له کوره وباسئ. چې دا زموږ کورته راغلې ده موږ قراره ورځ نهٔ ده لیدلې، دا د کافر لور ده، دا کافره ده. دا لمونځ اودس یې هم زما له بچې طاهره څخه زده کړو، اوس مې هم زړهٔ نهٔ مني چې مسلمانه به وي، چې لمونځ کوي زهٔ وایمه چې بنکنځاوي به کوي".

"مورکې دا خو زموږ عزت دی، څنګه یې له کوره وباسم، خامخا به یو نکاح ورسره کوو، داسې خو نهٔ شي کیدی". شکیب مورته وویل:

موریې له ډېره قهره شنه او سرهٔ شوه، په ډېرو بدو ویلو یې شروع وکړه، سر یې تور کړی، بنېراوي یې وکړې، شکیب ولاړی مولوي صاحب یې د نکاح دپاره راوستی، د واره یې خپل ځان ته په نکاح کړه، درې کاله وخت یې ورسره تېر کړی، له ګل مینې یې دوه زامن پیدا شو، د یوه نوم غفار د بل ستار ؤ، شکیب د امیر پر امر سره د واره جنګ ته تیار شو. موریې ډیر ورته وویل چې " مهٔ ځه". خو شکیب ورته وویل چې "مورکې د امیر حکم دی

(c) ...com: The Digital Library

نۀ يې نۀ شم رد کولای". شکيب د مور بغير اجازې روان شو. يو
نيم کال تېر شو خو د شکيب يو حال نۀ ؤ معلوم، بله ورځ د شکيب
يو د سنګر ملګری راغی، شکيب مور ګل مينې ته ووېل "اې
کافري! غفار ور ولېږه د شکيب ملګری راغلی دی چې پوښتنه
ځني وکړي چې شکيب چېرې ؤ"؟.

ګل مينې په ډېره مايوسۍ ورته ووېل "ښۀ دی"

هلک چې راغی د شکيب مور ته يې ووېل "هغه ويل چې
په دا درې ورځې کې به راسي".

د شکيب مور خوشحاله شوه، ګل مينې ته يې ووېل
"کافري! تۀ به زموږ کور سپېره کړې، له تا زما ډېره کرکه کېږي،
خدای دې په يوه بلا وخوره".

ګل مينه ډېره حياداره ښځه وه، يو څه يې نۀ ورته ووېل.
ماښام حکمت کور ته راغی مور ته يې ووېل "په مهمان خانه کې
امير صاحب دی، تا غواړي".

"حکمته! خېر خو دی، ما امير صاحب څه کوي"؟ مور يې
ورته ووېل.

"څه خبر يم خو ماته يې دغه رنګه ووېل بله يې خبره نۀ ده
راته کړې". حکمت مور ته ووېل.

مور چې يې مخ پټ کړی مهمان خانې ته ورغله په خُله يې
روغبړ ورسره وکړی، يو بل تنکی ځوان هم ورسره ؤ، هغه ته يې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خُله وویل "بچیه! ستړې مهٔ شې". امیر صاحب په نصیحت شروع وکړه چې "په جنت کي به د شهید مور د حورو سرداره وي او پر سر به یې د سرو زرو تاج وي، د جنت ټولي حوري به ورته حیراني وي یو شهید د اوویا کسانو شفاعت کوي، شهید مړ نهٔ وي، شهید ژوندی وي، هسي له دا نیمګړي دنیا سترګي پټي کړي، په سنګر کي ما خپله یو شهید ولیدلی چې مور یې ټینګه تر لاس نیولې وه، نهٔ پرېښووله، اخر یو غټ عالم ؤ هغه یې مورته وویل چې حق ور وبخښه، حق غواړي در ژخخه، مور چې حق وربخښلی بیا یې د مور لاس ایله کړی".

د شکیب مور داسي غوږ ورته نیولی ؤ تر غبرګو سترګو یې اوښکي د باران په شان رواني وې. امیر صاحب داسي خبري کولې چې هر انسان ورته په ژړا کېدی، په اخر کي یې ورته وویل "دا د الله پاک امر وي د الله پاک امانت دی چې څنګه یې راکوي او بېرته یې هغه رنګه راخخه اخلي، ستا دي مبارک شي ته‌ٔ د دوهم شهید مور یې، دغه ځوان چي له ما سره دی د دغه نوم وقاص دی، د شکیب ملګری ؤ، دغه پرون ماته وویل چي شکیب شهید شوی".

د شکیب مور چپ چاپ ناسته رډ رډ یې و امیر صاحب ته کتل، یو څه یې نهٔ ویل، حق حیرانه وه.

امیر صاحب ورته وویل "یو خفګان به نهٔ کوې دا مجازي دنیا ده، په دغه دنیا کي مسلمان د عبادت د پاره راغلی دی، ابدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا خو هغه ده، مور جاني موږ ته اجازه راکړه چي ولاړ شو خو ته چي ونه ژاړې".

نو د زړهٔ درد او اسوېلي خو د شکیب د مور وو، چي زړهٔ یې له کوګله ایستی، خو د شکیب مور پر زړهٔ تېري کړې. وخت تېر شو د ګل میني هیده هم پوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا واره یې ګل مینه و حکمت ته په نکاح کړه، د حکمت مخکې یو بل واده هم ؤ، له هغه یې پنځه بچیان وو.

حکمت له دیني تعلیم سره دنیاوي تعلیم هم ډېر کړی ؤ، په انګرېزي، فرانسي او عربي یې ښه خبرې کولې، اکثره به یې په ریډیو ګانو کې د مجاهد په نامه مرکې کولې، ډېر زیرک انسان ؤ.

پخوانۍ ښځه یې چې شین خالۍ نومېده د ګل مینې سره ډېره په ضد وه، هر وخت به یې جګړې او دعوې ورسره کولې، خو په ټول کور کې یې د کافرې په نوم بلله، هر کوچني او هرې ښځې ته یې تر پام ډېره بد ور وسته، هر شی به یې په خپله غلا کوی بدنامه به یې ګل مینه کړه، خو ګل مینه دومره له حیا ډکه ښځه وه چې یو څه به یې نۀ وویل، دا هر څه یې د رب رضا ګڼله، په هر لمانځه کې به یې خدای پاک ته زارۍ کولې چې ربه! دا ستا رضا ده که مې په کافره بولي که مې ظالمه بولي که ملحده بولي تۀ خو د زړو مالک یې زما په زړۀ خو تۀ خبر یې تۀ خو تر مور او پلار مهربانه یې.

شین خالۍ دومره ظالمه وه چې د ګل مینې د مرګ هڅه به یې وکړه، ګل مینه به نۀ وه خبره خدای ته به منظوره نۀ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ورځ شین خالۍ د شپې یوازې پرته وه له ځانه سره یې سوچ وکړی چې راشه سهار د شپږو دوا ورکړه چې له دغه افته خلاصه شې. بنه ترتیب یې جوړ کړی، د شپږو دوا یې هم را واخسته تر بالښت لاندې یې کښېښووله چې سهار د لمانځه د پاره راپورته شوه دوا یې را واخسته سیخ ولاړه د منا (اشپز خانې) پخوا، ګل مینه هم راپورته شوه اودس او لمونځ یې وکړو، د ناشتې بند وبست ته منا ته ورغله، که ګوري شین خالۍ چای پخ کړي دي، ګل مینې ته یې وویل چې "تیار خوري! اوس راغلې زما مېړه دې د ځان کړی، ته خو منحوسه یې، دوه ځوانان خو دې وخوړل اوس دې زما خاوند د ځان کړی".

ګل مینې په ځواب کې یو څه هم نۀ ورته وویل چپه خُله وه، شین خالۍ په سپکو سپورو ګویانه وه.

شین خالۍ چې خپل مېړه حکمت ولید ی خبره یې بدله کړه چې "دغه دي چای مې پخې کړې، دغه شنه چائنکه د دۀ ده او دغه سرۀ چائنکه ستا ده، زۀ پراتې پخوم او د حجانۍ چای زۀ ور وړم تۀ دغه یوسه".

ګل مینې چې چای راپورته کړې د سرې چائنکې لاس مات شو، چائنکه چپه شوه، ټولې چای توی شوې، شین خالۍ بیا پر بدو ردو پیل وکړی. "بوروره شې څه بلا وهلې یې، په مېړو خو داسې پوهېږې، په څلورو کالو کې دې درې مېړونه وکړو، د وادۀ چائنکه نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نيولاى". کوشش يې ټول عبس ولاړى ګل ميني خپله ځله هم هغسي پټه ساتلې وه. يوه خبره يې هم نۀ ورته وکړه، سيدها هغه بله چائنکه يې واخسته د خپلي خوني پر لور روانه شوه.

مېړه ته يې چاى ورکړې، د دنيا ټول سوچونه يې پر سرور خداى ته په زاريو وه.

"الله پاکه! په څومره لوى امتحان کي يم. يوه چاره چي مي نشته، زما مور او پلار او ورور به په کوم حالت کي وي".

ټوله ورځ او شپه به يې دا سوچونه وهل اکثره وخت به نهاره ګرځېدله، يو شى خوند نۀ ورکاوى، د پنځو مياشتو کوچنى يې هم په نس ؤ، وختونه تېرېدل يو وخت ډېره سخته ناجوړه شوه، حکمت سوچ وکړى چي روغتون ته به يې بوزم، مخ يې ټينګ پټ کړى دباندي يې په موټر پسي راووتى تر ډېره يې پياده مزل وکړى خو اخر د موټرانو ځاى ته راورسېدى، يو موټروان يې له ځانه سره را روان کړى حکمت موټروان ته وويل "پر دغه لار درځه لږ اوږده ده خو بيا سمه ده، مېنونه نشته، لاره صفا ده".

موټران ورته وويل "دغه لار بنه لنډه ده، هغه بله ورځ زۀ پر ولاړم شى نشته". حکمت ورته وويل چي "ستا خو بنه ده نو درځه". حکمت د مخ په سيټ کي ورسره سپور شو چي شل منټه مزل يې وکړى موټر په شنه لوخړه کي ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه زره زره شو د دوارو غوږونو سره ګډې شوې مور چې حکمت له مرګه خبره شوه سترګې یې د تل دپاره پټې شوې، بیا یې بڼ نه وکړی. شین خالۍ هم بې هوشه شوه، تر ځُله یې ځګونه روان وو، خو د ګل میني ژوند د یو مړي ؤ، مخکې هم هغه له اولې ورځې مړه وه نه یې د ښه بڼ تر ځُله ختی نه د بد. په غمو کې پخه وه.

دوارې جنازې یې خاورو ته وسپارې، د فاتحې ټغرونه ټول شول، هر څه ختم شو، شین خالۍ لېونۍ شوه خو بیا یې هم د پلار کره نه پرېښوولې. ولې چې پښتونولي ده. بس دغه تعویزان او د اعصابو ډاکټرانو ته یې وروستله، د ډېر ستر له وجې یې پلار او ورور هم نه شو ورته راتلای، په جلا خونه کې یې بنده کړې وه، صرف د ډوډۍ دپاره به د عصمت ښځه ورغله ډوډۍ به یې په ځُله کې ورکړه، په ځنځیرانو تړلې وه. ټول کور یې مرګ ته ناست ؤ.

د ګل میني چې هیده پوره شوه، دا واره یې نصیب ته په نکاح کړه، ولې چې نصیب او ودود دواړو کوزدې کړې وې، خو نصیب ډېرې چیغې وکړې چې زه یې نه کوم ودونه یې لا نه ؤ کړي. "څنګه یې نه کوې عصمت چې د ټولو مشر ورور ؤ ورته وویل باسې" دوه زره خبرې زموږ عزت دی تر کور دباندې خو به یې نه باسې یې ورته وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قول یې ورسره وکړی چې هغه بل واده هم زر د رته کوو خو نصیب نا زړه ؤ، ډېر یې مجبوره کړی.

ګل میني چې له حکمته کوم کوچنی ؤ هغه په هغه ناجوړی کښی ضائع شو. یو څوک نهٔ ؤ په خبر، د عصمت کډې ورته وویل چې "تهٔ خو ریښتیا کافره یې، ستا په نس کي د حکمت اولاد ؤ تا هغه مړ کړی، تهٔ قاتله یې".

ګل میني هر څه بائللي وو، چاته یې نهٔ د هو جواب ورکاوی نهٔ د یا. نهٔ یې چاته دا ویل چې زهٔ دا نهٔ کوم، نهٔ یې چاته دا وویل چې دا کوم. نصیب صرف لس ورځې پر کور تېرې کړې، له هغه وروسته ولاړی یو حال یې نهٔ ؤ معلوم چې پر کومه ولاړی، ټول کور پسې پرېشانه ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

2021.01.22 08:54

پوره درې میاشتې وروسته یو سړی کورته راغی، عصمت ته یې وویل چې "زهٔ د نصیب ملګری یم نصیب شهید شو خو ماته یې یو څو خبرې تر شهادت د مخه وکړې، ما دغه امانت تر تاسو پورې راورسولی دی".

عصمت په ډېر اخ ورته وویل "هغه شهید شو؟ څنګه شهید شو؟ دا څه وایې"؟.

"هو امیر صاحب! هغه شهید شو، هغه صرف ماته دغه دوې خبرې وکړې، بس سترګې یې پټې کړې، اول یې راته وویل چې زما د پلار پر کور ناستې ښځې ته به ووایې چې تهٔ به میړه نهٔ کوې، بلکل زما له خوا تا ته اجازه نشته، زهٔ تا ته په دا باره کې په یو صورت اجازه نهٔ درکوم، که دې وکړی ورځ په قیامت به دې تر ګرېوان نیسم. دوهم یې راته وویل چې زما دوهمې ښځې ته به ووایې چې زموږ په کور به څوک نهٔ کوې او وادهٔ به له ما یعنې متین سره کوې، دغه خبرې یې راته کړې دي". متین ورته وویل.

" تهٔ یې څوک او دا څنګه بې مطلبه خبرې کوې، یو خو دې د غم داستان راوړی او بل د نورو عزتونه هم غواړې، سر مې چکر درته کوې، ورک سهکه نهٔ وې دوه زره ګولۍ به دې تر سینه وباسمه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"زما خپل فرض ؤ ما ترتا را ورسولی نوره ستا خوښه ده. زۀ د رڅخه ولاړم". متین په ډېر قهر سره ووتی له ځانه سره یې وویل چي "د نصیب مي داسي کار ور کړی دی چي په ټول ژوند به کور نۀ ووینې، په داسي کیس کي مي بند کړی دی او پاته شوه ګل مینه، هغه چي په هر حال کي وي زۀ به یې د رڅخه ورم، ما له اولي ورځي چي دا ولیدله چي له طاهر سره مي راوړله زما نیت نۀ ؤ ورته سم. تاسو څه خبر یاست چي زۀ د دې پسې له څو کالو راهیسې سرګردانه ګرځم، مور پلار، کور کلی هر څه مي د دې د پاره پرې ایښي دي، له ماشومتوبه زما په نامه وه، دا زما وه او زما به وي". ولاړی پر خپله مخه روان شو.

عصمت حیران پریشانه چي خدای پاکه او س به څه کوم، دا کیسه به ریښتیا وي که نۀ، متین د خپل جوړ کړي پلان مطابق چي د نصیب څه ملګري وو ټولو ته یې ویلي وو چي نصیب شهید شو ما خپله خاورو ته وسپاری، د نصیب ملګرو یې فاتحه هم واخستله.

عصمت په دا سهار له کوره راووتی په کور کي یې یو څوک هم نۀ کړو خبر چي چېري به د نصیب د ملګري وو او هغو ته ورغی له هغو به یې پوښتنه وکړه هغو به ورته وویل چي هو دا خبره ریښتیا ده، تر ما ښامه پوري عصمت ډېر ځایونه را وغوښتل اخر یې زړۀ ومنله چي ریښتیا ده، راغی کورته ټول کور یې خبر کړی، فاتحه یې واخستله، خیراتونه یې پسي وکړل، ودود ته یې وویل "ستا او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب کور والا خو سره خوندي دي. ستا واده به وکړو او د نصیب بخت به زه ځان ته وکړم، څه وکړو د کور عزت مو دی".

"دا ته څه وایې، اوس څنګه ودونه کوې، زه خو واده نه کوم. له کوره مو خالي جنازې وزي او ته ودونه کوې. د دنیا یو شي ته مي زړه نه غواړي". ودود ورته وویل.

"نو بیا څه کوې"؟

"زه هم د هغه نورو ورونو پر لار ځم دا دنیا هیڅ دنیا نه ده زه واده په جنت کي کوم".

"ستا مطلب څه دی ستا په خبره زما سر نه شو خلاص، سمه خلاصه خبره راته وکړه". عصمت ورته وویل.

"ته نو نوره څنګه خلاصه غواړې، دغه مي مطلب دی چي د شهادت پیاله چښم، زه د خپلو نورو ورونو سره په جنت کي اوسېدل غواړم". ودود ورته وویل.

"هلکه داسي مه کوه ټوله کورنۍ مو ورانه شوه".

عصمت په غصه کي ورته وویل.

"دا جهاد یوازي پر موږ راغلی دی، دا څنګه جهاد دی چي ټول کي تباه و برباد شول". ودود ورته وویل.

عصمت ورته وویل "د کفر خبري مه کوه، جهاد به تر قیامته وي، جهاد ختمېده نه لري، په دا خبرو ګنګهګاره کېږې چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور ګلوي او خاطر دي نهٔ وای بیا ما تاته د جهاد د ربنووی چي جهاد و چیشي ته وایي، ماغزه مي درته خرابېږي".

ودود په ډېر قهر سره دباندي ووتی. عصمت پسي ناري کړې خو ودود د عصمت يوه خبره نهٔ واورېدله، داسي په منډه ولاړی چي د سترګو په رپ کي ورک شو.

عصمت ډېر حيران پر خپل ځای پاته شو. وختونه تېرېدل خو د ودود يو حال نهٔ راغی، د ګل ميني هيده پوره شوه او شين خالی له دنيا سترګي پټي کړې. عصمت ډېر زيات په سوچ کي ؤ چي اوس که له ګل ميني سره زهٔ نکاح نهٔ وکړم نو بيا په دغه کور کي يې ديد نهٔ دی روا، که نکاح ورسره وکړم ګل بخته به څه کوم، هغه خو ښځي زياته نازولې ده، الله پاکه يو خوا ته پړانګ دی بلي خوا ته پاڼ دی، څه وکړم، دلته ودود ولاړی نهٔ يې د مرګ حال شته نهٔ يې د ژوند"؟ خو عصمت ډېرو فکرونو داسي کړی چي ټوله شپه به يې نهٔ خوب ؤ او نهٔ خوراک.

يوه ورځ د سهار له لمانځه وروسته يې اراده وکړه چي نن به ودود پسي ځي يو حال به يې معلوم کړي. يا د مرګ او يا د ژوند، په کور کي يې يو چاته نهٔ وويل، پر خپله مخه روان شو، پر لاري يې يو موټر سائيکل والا ته لاس ورکړی، له هغه سره راسپور شو، په لاري کي يو ځنځير راغی، څلور کسان ولاړ وو، ټولو مخونه پټ کړي وو، عصمت او موټر سائيکل والا ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډافره
دریدل، له واره یې تلاشي ځني وکړه، یو کس عصمت و پېژندی
چې ودود خو هم کور نسه هغه له کوره څخه ډېري لېري دی، په
داسي علاقه کي دی چي له ما بغیره څوک نهٔ دي په خبر.
عصمت د ستي له دغو کسانو د ودود پوښتنه وکړه، یو
کس ورته وویل "ستا څه دی"؟.
عصمت ورته وویل "زما ورور دی قربانه".
هغه کس ورته وویل "ښه ښه ته‌ٔ د طاهر او د شکیب ورور
یې". عصمت ورته وویل "هو قربانه ورور یې یم، ته‌ٔ ودود
پېژنې"؟ هغه کس ورته وویل "هو پېژنم یې". ودود د شمال په
خوا ؤ خو دغه کس د مغرب په خوا ورته وویل چي "د خان میر پر
ځنځیر ماپښین له درو بجو بیا د ماخوستن تر درو بجو ولاړ ؤ،
دلته له موږ سره پاته سهچي یو ښه پیاوړی موټر راسي پکي
سپور به دي کړم، نن ورځ او شپه دي پر لاري کېږي، سبا ماخوستن
که خېر ؤ د خان میر ځنځیر ته ور رسیږې، هلته به دي کښته کړي.
ز‌ٔ موټروان ته وایمه ته‌ٔ خو موږ ته ډېر قدرمن یې".
عصمت هم راکښته شو دوه ساعته وروسته یو شین موټر
راغی هغه کس عصمت ته ور ناري کړې چي "محترمه! راشه په
دغه موټر کي سپور شه". موټروان ته یې وویل چي "استاده!
خاص به یې د خان میر په ځنځیر شپوه کړي، ګوره کرایه چي ځني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

وانخلې او پر لارې به يې د خوراک څښاک بنهٔ انتظام کوې، له ځانه به يې نهٔ جلا کوې، د نورو په سترګو په نهٔ ورته ګورې".

موټروان ورته وويل "قومندان صاحب! فکر مهٔ کوه، بې غمه سهچې څه زهٔ خورم هغه به دهٔ ته هم ورکوم".

دغه کس کرایه هم ورکړه عصمت په موټر کې سپور شو او رخصت يې سره واخستې.

هغه کس متين ؤ، دهٔ خپل بل ملګري ته يې وويل چې "نن زهٔ وختي ځم، زما کار دی، سبا به د بل پر ځای زهٔ ډيوټي وکړم، دا مرسته نن راسره وکړی ډېره مننه به مو وي". ملګري ورته وويل "ورشه حشمت ته ووايه په وطاق کې ويده دی چې نهه بجې راځي، نن دي وختي راسي".

متين هم وطاق ته ورغی حشمت يې له خوبه راويښ کړی، حشمت هم هو ورسره وکړه، کلاشنکوف يې را واخستی را روان شو، متين خپله وسله جمع کړه، پر خپل موټر سائيکل د عصمت د کور پر لور روان شو، له متينه چا پوښتنه هم نهٔ شوه کولی، ټولو پېژندی، شب نو يعني د شپې اشاره يې ځان ته معلوم کړه، د عصمت کور ته راغی د ګل ميني زوی غفار ته يې وويل "چې ورشه چای او ډوډۍ راوړه او مور ته دي هم ووايه چې د پلار کره دي بيايم" عصمته سره نن ما وليدل". ګل ميني چې دا خبره واورېدله ببرته را ژوندۍ شوه، له حده زياته خوشحاله شوه، خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورته راغله په ډېر ټینګ مخ د متین سره یې په خُله روغبړ وکړی، ورته یې وویل "وروره! ته زما پلار رورور او مور پېژنې"؟

متین و ګل مینې ته په کتو کتو د سوچونو په دریاب کې لاهو شو. مینه یې را وپارېدله، هغه ماشومتوب یې سترګو ته مخامخ ودرېدی چې دهٔ او ګل مینې به لوبې سره کولې یا به ښوونځي ته سره تلل. د ګل مینې هغه د ماشومتوب معصومه خندا ورپه یاد شوه، نن یې هم چې صرف سترګې معلومېدې هغه معصومانه انداز او هغه د کوچنیوالي مینه کې له ورایه ښکارېده. ګل مینې چې وکتل چې راغلی کس هیڅ جواب نهٔ راکوي او په کوم سوچونو کې دی نو یې بیا پر بړغ کړو.

"تا ته وایم وروره! ته واقعي زما مور او پلار پېژنې"؟

متین زر سره راوغورځېدی، هوش او حواس یې سره پر ځای کړل. "هو پېژنم یې، ستا د پلار نوم سرور او د ورور نوم دې جبار دی، زهٔ به هم اوس ځان در وښیم چې زهٔ څوک یم. زهٔ متین یم، ستا د اکا د داروخان زوی".

د ګل مینې د خُلې بې واکه ووتل چې "متینه ته." سم د لاسه یې اوښکې له سترګو را توی شوې. ټکری یې ورو په بې خبرۍ کې له مخه لېرې شو. متین چې کله د ګل مینې مخ ولیدی نو ډېر په زړهٔ زهیر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کافره

امین مسرور

"متینه ! ما له دې دوزخه وباسه، زهٔ نوره په دې دوزخ کې نهٔ شم اوسېدلی، د خدای روی درته نیسم چې ما له دې ځایه بوزه". ګل مینه په ژړا شوه. متین هم ورته له ځایه راپورته شو، راغی د ګل مینې اوښکې یې د خپل پاج په څنډه پاکې کړې او ورته یې وویل.

"زما دې په هغه ذات قسم وي چې ماته یې ژوند راکړی دی، زهٔ له تېرو پنځو کالو راهیسې ستا پسې ګرځم، ځان مې له دې وحشیانو سره ملګری کړی، خدای تهٔ پر ما هغه وخت ولیدې کله چې طاهر تهٔ له خپله کوره په وچ زور راتښتولې، ما په هغه ورځ قسم وکړی چې زهٔ به تا له دې دوزخه باسم، اوس ورشه ځان تیار کړه، في الحال تهٔ تر هر څه ضروري یې چې زهٔ لو مړی تا له دې ځایه وباسم". متین په رازدارانه لهجه کې ورته وویل.

"او که عصمت را خبر شو بیا"؟

"چې یو وار دې بوزم بیا نهٔ عصمت بې مرګه پرېږدم نهٔ بل، په دغه وجه له دوی سره ملګری وم چې تا تر خپل منزل ورسوم، بیا به نور کارونه تر سره کوم". متین ورته وویل.

"زهٔ خو خود درسره ځم، زهٔ څنګه نهٔ درسره ځم، زهٔ خو مړی یم، ما مرګ او قیامت پر دغه دنیا ولیدلی. زما د ژوند تر ټولو د خوشحالۍ ساعت هغه دی چې زهٔ خپله شیرینه مور او شیرین پلار او خپل شیرین ورور ووینم". ګل مینې په لمدو سترګو ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه نو دغه دوه ماشومان به نهٔ بیایې، ولې چې تر دغه ځای تېرېدل او چې دوی راسره وي بیا سخته ده، اول به تا ورسوم بیا به ماشومان په بل واره راولم، دا قول زهٔ درسره کوم". متین ورته وویل.

ګل مینې په سلګو کې ورته وویل "ماشومان نهٔ غواړم خو ما له مخه له دې زندانه خلاصه کړه، که له خونه نهٔ وېرېدی نو ما به ځان او ماشومان مخکې لا وژلې وای خو د ځان وژنې څخه الله پاک لا ناراضه کېږي".

متین ورته وویل "بس تیاري وکړه راځه چې ځو بیا ناوخته کېږي". ګل مینې له ډېرې خوشحالۍ هر څه هېر شو یو ماشوم یې پر مخ یو بل خوا مچ کړی، د بل عمر ډېر کم ؤ، هغه یې په ځیګر پورې ټینګ ونیولی، په سوي چیغه یې رخصت ځني واخستی. له متینه سره را روانه شوه، پیره دارونو چې به متین ته وکتل او ښځې ته به یې وکتل حیران به شو چې له متینه سره دا ښځه څوک روانه ده، متین ته خو یې څه نهٔ ویل ولې چې متین ډېر غټ نوم درلود، ډېرو یې احترام کاوی.

متین په خېر خیریت سره تر هر څه راتېر شو، نیمه شپه شوه، متین ته ټولې لارې معلومې وې، د شپې پیاده پیاده ډېر مزل یې وکړی، خو ګل مینه ډېره زیاته ستړې شوه، پښې یې تناکې شوې، نور یې بدن اجازه نهٔ ورکوله چې تګ یې کړی وای، ځای پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کښېنسته، متین په نوي ځوانۍ کې ؤ په بدن روغ او ښه صحت مند ؤ.

ګل مینه یې په شا را واخسته تو له شپه یې مزل وکړی، پردي دښتې دي روان دی، ډېر لېري یوه رڼا ښکاره شوه، متین وویل "د ماچس دانه به ورته وو هم ښه به وي، ګنې زۀ هم ستړی شوم".

دواړه کښېنستو، ورزوسته متین له ځانه سره سوچ وکړی چې یا، په دانه کې دواړه خوا تاوان دی، که حکومت ؤ خو ولاړې که مجاهدین وو هم ولاړو، دا خو هر چاته معلومه ده چې ښځه دې تښتولې ده، قرار شه.

ښه ډېره دمه یې وکړه اخر سپېدې وچاودلې. متین ګل مینې ته وویل "درځه اوس خو به هوسا شوی یې". ګل مینه هم راولاړه شوه بیا را روانه شوه چې لږ مخته راغلو په یو مانده کې موټر ولاړ ؤ خراب ؤ.

دوی چې سترګې په ولګېدې رڼا وه، دوی هم ولیدل هغو هم ولیدل ګل مینه او متین پټ شو.

هغو ږغ پر وکړی "لاسونه پورته کړی او زموږ په خوا را روان شئ".

متین ګل مینې ته وویل چې "ښوره مۀ، مخته ورځه".
هغو بیا پر ږغ کړه "که نۀ راځئ بیا مو وژنو په دغه کې مو خبر دی". خو دوی بیا هم پټ ناست وو، اخر هغو ګاټونه کش کړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان (ډزي) يې خطا خطا پر شروع کړل، مخته ورته راغله، دواړه
يې ونيول، متين يو څو کسانو وپېژندی.

"امير صاحب! دا متين دی". يو کس وويل.

"کوم متين دی"؟ امير ورته وويل.

"امير صاحب! دا زموږ ملګری دی". ټولو وويل هو متين دی.

"ښۀ متينه! له کومه خوا راروان يې او دا ښځه څوک ده درسره"؟

"امير صاحب! له سرۀ غرۀ را روان يم، دغه مي ښځه ده، د
پلار کره يې بيايم". متين ورته وويل.

"صفا صفا وايه، پر دغه لار او په نيمه شپه کي تۀ نو کوم
جاسوس يا د حکومت سړی يې چي پر دغو دښتو راروان يې، څه
کيسه خامخا شته". امير ورته وويل.

"امير صاحب! يوه کيسه هم نشته، پر عمومي لار له حکومته
وېرېدم، هم دا وجه وه چي پر دغه لار راغلم" متين ورته وويل.

"درواغ مۀ وايه، په څلورو ولايتو کي د حکومت نوم
نشته، ټول موږ يو، تۀ سمه خبره نۀ کوې، چي هر څو مو ملګری يې
دومره وهل به در کړم چي د ولاړو به نۀ يې". امير ورته وويل.

"ريښتيا وايم درواغ نۀ دي". متين ورته وويل. "توکله!
پوستې ته مخابره وکړه، يو موټر بل راوغواړه، دی پوستې ته
بوزه چي هلته سم تحقيق څني وکړو، دغه ځای د وهلو نۀ دی، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه سیاسرې هم ورسره ده، سیاسرې به زموږ کره یوسې او دی به پوستې ته یوسې". امیر صاحب ورته وویل.

"سمه ده امیر صاحب". توکل مخابره وکړه چې "اورې مفتون، بلې هو اورم، یو بل موټر راولېږه، دوه مېلمانه دي، هغه به هم در وړي، سمه ده مننه".

د سهار لمر راوختی، پوره دوه ساعته وروسته دوه موټران راغلل، ګل مینه او متین یې په یو موټر کې سپاره کړل او امیر صاحب او د هغه سره یو څو وسله وال یې په بل موټر کې سپاره کړو، موټران د پوستې په خوا روان شو چې پوستې ته موټران ور ورسېدل هلته ټول اولسوال چاق او چوبند ولاړ وو، امیر صاحب موټروان ته وویل "صمده! خېر خو دی دا څه کیسه ده".

"امیر صاحب خبر نه یم چې څه کیسه ده، چې راتلم یو څوک هم نه وو، یو څو کسان وو، اوس خو ډېر کسان راغلي دي". صمد په خبرو خبرو کې موټر ودروی.

امیر صاحب راښکته شو، عصمت هم په دې رش کې ولاړ ؤ چې وې کتل چې امیر صاحب له موټره را ښکته شو نو مخته ورته راغی چې روغبړ یې ورسره وکړی. عصمت خپل تعریف ورته وکړی چې "د متین په نامه کس زموږ له کوره ښځه راتښتولې ده".

امیر صاحب ورته وویل "غم یې مه کوه هغه ما نیولی دی، هغه د شا په موټر کې دي او دا راته ووایه ښځه څوک ده"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

"امیر صاحب ښځه زما عزت ده، خبر نهٔ یم چې په څه بهانه یې له کوره را باسلې او بیا یې را تښتلولې ده". عصمت ورته وویل.

متین او ګل مینه یې له موټره راښکته کړل، عصمت د ومره په قهر او په غصه ؤ چې ځنګه به ماته دواړه په لاس راشي، امیر صاحب عصمت تر لاس ونیوی چې راځه داسي قدم وانخلې چې ته قاتل جوړ شې، شریعت شته، د شریعت مطابق به سزا ورکوو. د متین سترګي پټي وې امیر صاحب یو نفر ته امر وکړی چې د ننه یې وطاق ته راوله او هغه ښځه دي هلته په موټر کي وي. متین چې یې وطاق ته راوستی امیر صاحب ورته وویل "سترګي ور خلاصي کړئ". چې سترګي یې ور خلاصي کړې د متین چې پر عصمت سترګي ولګېدې د مخ رنګ یې بدل شو، امیر صاحب ورته وویل "ښهٔ ته د چا په عزت تېری کوې، ولې دا رنګه هم څوک له یوې مظلومي او شهیدي کورنۍ سره کوي، راته ووایه څه کیسه ده، صفا صفا ووایه، ګنې په ډېر وهلو به دي مړ کړم". امیر ورته وویل.

"امیر صاحب! ما هیڅ داسي غلط کار نهٔ دی کړی چې پر پښېمانه یا معافي وغواړم. دا کس چې د دې ښځي د عزت دعوه کوي دا ښځه اول زما عزت ده، دا ښځه زما د اکا لور او زما پر نامه ده. دا کس چې تاته مخامخ ناست دی او ځان یې قهرولی دی د دهٔ ورور طاهر دا ښځه لس کاله مخکښې له کوره په زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوتښتوله او بیا یې په زوره نکاح پر واچوله. که زهٔ غلط یم نو دا
کس دي پر قرآن لاس کښېږدي او ودي وایې ریښتیا." متین لاس
ترشا تړلی ورته ولاړ دا یې ورته وویل.

"وا وا، امیر صاحب وینې د دهٔ بدمعاشي او دروغ، ښځ
نو هغه تهٔ وې چې ماته کورته راغلې او راته ویل دي چې ورور دې
شهید شو او ورور دي دا وصیحت کړی دی او بیا چې پر ځنځیر
درغلم هم تهٔ منافق انسان وې چې زهٔ دې لېږې لېږلمه، خو درب
کارونه بیا جلا دي، زهٔ نهٔ ولاړم، پر نیمې لار بېرته راوګرځېدم،
خدای دې غرق کړه، بې غیرته زما پر عزت دي لاس پوري کړی
ؤ". عصمت ډېر په قهر او درد خبري کولې.

"دا وباسئ هلته یې وتړئ او هغه ښځه راولئ چې هغه څه
وایي". امیر صاحب امر وکړی.

ګل مینه چې رادننه شوه په یو وام کې نهٔ وه، چې پر
عصمت یې سترګې ولګېدې په خاطر کې یې یو څه هم نهٔ راغلو.
امیر صاحب پوښتنه ځیني وکړه

"خوري! صفا صفا راته ووایه څه کیسه ده، دروغ به نهٔ وایې"
ګل میني ورته وویل چې "زهٔ یو ژوندی مړی یم دروغ خو
ویل ماته ډېر عذاب ښکاري، دغه ځوان چې نوم یې متین دی زما
د اکا داروخان زوی دی. زهٔ چې له کومه وخته را غلا شوې یم ما
روغه ورځ نهٔ ده لیدلې، زهٔ او بو اخستې یم، ځکه ته هم لاس اچوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار او د ورور د یوه دیدن لېواله یم، هر څه کوم، نو برایي شپه متین راغی ماته یې وویل زه دي تربور یم، زه متین یم د داروخان کاکا زوی. زه ستا پسي راغلی یم چي تا بېرته خپل کلي، مور او پلار او ورور تي دي بوزم. زه دومره لېونی یم چي تر خپلو بچیانو هم تېره شوم، هر څه مي پرېښوول خو تر مور او پلاره ځان رسوم، دغه یم چي اوس ستا سو مخته یم".

"خور کی په دا یوه خبر کي ډېر شکي شوم، غلا؟ غلا څه مطلب؟ دا خبره متین هم کوله که سر مي په را خلاص کړې".

"محترم امیر صاحب! دغه له تا سره چي پر څنګ ناست دی د دهٔ ورور طاهر زه په زور کړې یم، زه یې له موره او پلاره په زور راوړې یم، پوره لس کاله وشو، خو هغه مړ شو، بیا بل ورور یې وکړم، هغه هم مړ شو، بیا یې بل وکړم نو اوس بیا کونډه یم، کوره چي کوم یو به کوم، زه یو د کرایې موټر وم، د دوی په خوښه چلېدم". ګل میني ورته وویل.

"دا څه وایي عصمته! دا خبري رېښتیا دي"؟ امیر ورته وویل.

"امیر صاحب د ښځو په چمو پسي به نهٔ ځې، دا خامخا یو لار برابروي، د کونډه والي خبره یې رېښتیا ده خو زما د کور عزت دی، زه خو یې بل خوا ته نهٔ پرېږدم او دا نوري خبري یې ټولي دروغ دي، زور نهٔ دی زما له ورور سره یې په خوښه واده کړی وُ چي هغه شهید شو بیا مي بل ورور ته په نکاح کړه". عصمت ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درواغ مهٔ وایه په دغه مجازي دنیا کې خو به درواغ ووایې په ورځ د محشر به څهٔ کوې چي اتلس زره قومونه به وي. زما لاس ستاسو ګرېوانو به وي". ګل میني ورته وویل.

"بس ورځه ولاړه سهبنځه زهٔ نهٔ درسره پرېږدم چي پوره تحقیقات نهٔ وي شوی تر هغو پوري به ښځه هم دلته وي، ورځه" امیر صاحب عصمت ته په قهر وویل.

عصمت ورته وویل "امیر صاحب! دا تهٔ څه وایې زهٔ او ولاړ سم، زهٔ تر تا زیات اختیارات لرم پر هر حال کي یې بیایم. ښځه او سړی دواړه بیایم، په دوی پسې خو راغلی یم، قسم دی چي دا ټول تباه کېږو تر هغو نهٔ ځم چي بو یې نهٔ زم. دا تهٔ څه رنګه خبري کوې". عصمتر امیر صاحب لا په آخوا ورته وقهرېدی.

"زهٔ تاته وایم چي ولاړ سهد سړي زوی شه، په خبره ځان پوهٔ کړه، هسي فساد مهٔ جوړوه" امیر صاحب سترګي ورته سرې په قهر راووتی، خپلو وسله والو ته یې امر وکړی چي راځئ د غټ امیر په خوا روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت هم عجیبه دی هیڅ ته هم انتظار نهٔ کوي بس روان دی په خپله لار یې اخستې ده. هم داسې وخت راغی چې سرور له لسو کالو وروسته خپل کور ته راغی. سرور په دې لسو کالو کې د پېژندو نهٔ ؤ، خو هوسۍ چې د دهٔ د ژوند ملګرې وه په اول نظر کې یې وپېژندی. سم دستي ور ولاړه شوه او په غاړه کې یې لاسونه ورواچول. په چیغو چیغو ورته په ژړا شوه، سرور هم د هوسۍ سره سم ژړل، دواړو داسې ژړل لکه یو چې پهانسۍ ګهاټ ته بیایي او بل ته دا معلوم وي چې اوس لږ ساعت وروسته به یې مړی وینم، نو راشه اوس لا سم زړهٔ د خلاصه ورسره وژاړه.

لږ ساعت وروسته دواړه یو له بله بېل شول، خو تر ډېرو یې یو بل ته په سترګو سترګو کې کتل، کله به هوسۍ د سرور لاس ور مچه کړی نو کله به سرور هوسۍ پر تندي مچه کړه. دواړه راغلو په کوټه کې کښېنستل. سرور زر د ګل مینې او جبار پوښتنه وکړه.
"هوسۍ! ګل مینه او جبار نهٔ معلومېږي، چېرې دي"؟
د هوسۍ سترګې بیا له اوښکو ډکې شوې، یو دم په ژړا سر شوه، په زوره زوره یې چیغې وهلې، سرور حیران ؤ چې څه کیسه ده چې دا دومره چیغې وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هوسۍ ! څه کیسه ده، ګل مینه او جبار چېرې دي، تۀ حال ولې نۀ وایې، وو ایه چېرې دي دواړه"؟

د هوسۍ ژړا په سلګۍ بدله شوه، ورته یې په سلګۍ سلګۍ کې وویل چې؛" د ګل مینې پلاره! ګل مینه یې ستا د اغوا کېدو سره سم په هم هغه شپه له کوره په زوره یووړه......."

"یووړه؟ چا یووړه"؟ سرور زر د هوسۍ خبره ور پرې کړه او ځنې وې پوښتل.

"نۀ یم خبره، خو که څوک خبر دي نو هغه یو رؤف دی چې خبر دی، او جبار بیا د دې واقعې په لسمه کورته راغی هغه هم په هغه ورځ چې قهرېدلی وتلی دی بیا مې نۀ دی لیدلی، ستا سو پسې خو زما د سترګو اوښکې ختمې شوې، زۀ خو ولاړم برباده شوم، په شته خاوند کې بې خاونده او په شته اولاد کې بې اولاده شوم". هوسۍ په سلګو سلګو کې ورته وویل.

"رؤف؟ رؤفیه ! د ژوند څکه والله که را څخه وکړې، تا زما ژوند تباه کړی، تا زما کور او بچیان تباه کړل". دا یې په غصه وویل او ولاړ شو.

"چېرې ځې چې ولاړ شوې"؟ هوسۍ زر تر لمن ونیوی.

"هوسۍ! کاش چې په هغه اوله ورځ د رؤف په هکله ما ستا خبره منلې وای نو نن به مو دا ورځې شپې نۀ لیدلای، نن بیا د رؤف په بابت زۀ ستا خبره یو وار لا بیا نۀ منم، زۀ ځم چې له رؤفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل د تهول کړاؤ ژوند بدل واخلم " سرور دا وویل او د کوره تهرېدلی ووتی، سیدها ولاړی د داروخان کره، داروخان یې له کوره را وباسی او دواړه په مجلس مجلس یوې خوا ته روان شول. دالار سیدها د رؤف کورته تللې وه.

د رؤف کورته چې ورسېدو نو چې څنګه د رؤف د کور دروازې ته ورنږدې شو رؤف ناڅاپه له کوره راووتی. چې څنګه یې پر سرور سترګې ولګېدې د مخ بڼه یې بدله شوه، مخ یې تک زېړ واوښتی، داروخان په طنزیه انداز کې پر بړغ کړو او توپنچه یې له ګنډې را وایسته چې ؛"رؤف جانه! ته نه ګورې څوک مې درته راوستی"؟

رؤف چې توپنچه ولیدله نو وار خطا شو، زر د سرور په پښو کې پرېوتی او او زاری خواستنې یې ورته شروع کړې." سروره وروره! ما معاف کړه، له ما ډېره غټه ګناه شوې ده، ما معاف کړه، د خدای روی ته ګوره ما معاف کړه، زۀ منم چې زۀ ستا مجرم یم، ستا ګناه ګار یم......" سرور د رؤف خبره ورپرې کړه او د وږو څخه یې ونیوی را پورته یې کړی.

"په یو شرط دې معافوم، زما بچیان ګل مینه او جبار چیرې دي، دا را وښیه ته بالکل معاف یې، ګنې د ژوند څخه والله که را څخه وکړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په جبار خو بېخي نهٔ یم خبر لاکن ګل مینه خو په هغه ورځ چي تهٔ یې یووړې ستا وروسته د عصمت ورور طاهر راغی په زوره یې یووړه. په دا کیسه کي ستا خسر او اخښی دوی هم دواړه ووژل شول".

"دا طاهر به چېري پیدا سي"؟. سرور په تجسس کي ځني ر وپوښتل.

"د طاهر دوی کور په سرهٔ غرهٔ کي دی، خو یوه کیسه ده، د را رواني جمعې په ورځ د شاه عالم په کلي کي یو سړي او یوې ښځي ته د سنګسار سزا ورکول کېږي، زهٔ د ومره غوږېدلی یم چي دا کس متین نومېږي غالباً د داروخان زوی دی، خو ښځه څوک ده ورسره زهٔ یې نهٔ پېژنم" رؤف سرور ته د ېر لوی راز بیان کړی خو هغه هم نیمګړی. سرور هوښیار سړی ؤ، زر یې له داروخان څخه توپنچه واخسته او د رؤف پر تندي یې ونیوله. "سم حال وایه ګني ولاړې د دوزخ شومه شوې".

"زهٔ، زهٔ رېښتیا درته وایم، کېدای شي چي ښځه ګل مینه وي، لاکن کس یقیناً متین دی، ولي چي متین له تېرو پنځلسو کالو څخه په مجاهدینو کي دی، او داسي لوی کس ته چي د کوم جرم سزا ورکول کېږي نو هغه کیسه څه عامه کیسه نهٔ وي". رؤف په لړزېدلي ږغ کي نور حال هم ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه، شاباش در مختـه شـه". سرور او داروخان رؤف تر مخ کړی او د سرور د کور په خوا روان شول. د سرور کورته ننوتل هلته یې په یوه کوټه کې د رؤف لاس او پښې او خُله داسې ټینګ وروتړل چې رؤف هیڅ سور لا نۀ سو ځنې خوړلی. سرور هوسۍ ته توپنچه په لاس ورکړه او ورتـه یې وویـل؛ "دا ستا د کـور د بربادیو ذمه وار دی، تر څو چې د دۀ خُله تړلې ده تـۀ د دۀ نۀ خو چیغې او رېدی شې او نۀ د معافۍ د پاره زارۍ او خواستې، زړۀ مۀ په خوږوه، دا ستا مجرم دی، موږ در څخه ولاړو چې بچې دې درتـه ژوندي راولو". سرور دا خبره وکړه او سره د داروخان له کوټې ووتی.

اوس نو هوسۍ ته خدای طاقت ورکړی، توپنچه په لاس کې و رؤف ته مخامخ ولاړه وه، پر مخ یې د غصې او بدلـه اخستلو بېل بېل آثـار ښکاره کېدل. څنګه چې سرور او داروخان د کور د دروازې ووتل د توپنچې د ټک ټک ږغ یې تر غوږ شو. داروخان یو دم ودرېدی، سرور ورتـه وویل ؛ "راځه داروخانه! هوسۍ غزا وکړه، رؤف یې تاترین ته واستوی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

پوره پنځه ساعته وروسته عصمت د مازدیګر خواته هغه پخواني ملګري خو وو ورسره، له څلور نورو کسانو سره راغی پر پوسته یې برید وکړی، ډېر خونړی جنګ وشو، دواړو خواته مالي او ځاني زیان ورسېدی. ټول وطن خبر شو، له هر طرفه وسله وال د صلح دپاره راغلل، اخر جنګ سوړ شو. ګل مینه او متین یې دواړه عصمت ته د غټ امیر په حکم حواله کړو، متین او ګل مینه یې دواړه خپل کورته په سخته بدرګه کې یو وړل، سهار یې محکمه پر وکړه، پر متین باندې د یو سړي د مړي پور ؤ، لاکن حکم پر راغی قاضي امر وکړی چې متین او ګل مینه دې دواړه سنګسار شي د رواني جمعې په ورځ د ماپښین له لمانځه وروسته.

ګل مینه او متین دواړه تر جمعې پورې په بېلو بېلو کوټو کې نظربند وو. پوره اووه ورځې پاته وې، ګل مینه ډېره خوشحاله وه چې له دغه ژوندہ خو به خلاصه شي، په خپل لاس خو یې خون نهٔ وکړی، د بل په لاس مړهٔ شوه، ورځې تېرېدلې د سې شنبې په ورځ د کسانو په تبادیله کې شکیب او له هغه سره په بل زندان کې بند ملګري راخلاص شول، شکیب د ماز دیګر له لمانځه وروسته کورته راغی، ټول ورته حیران شو چې د شکیب خو مور فاتحه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخسته، دا له کومي خوا بېرته کورته راغی، خلک مبارکیانو ته په ډلو ډلو ورته راروان وو.

عصمت ډېره سخت پرېشانه شو چي د زنداني ورور په وجه یې پر زړهٔ د مرګ دوره راغله. له نرۍ یې د تل دپاره سترګي پټي کړې.

د کور ټول وګړي یوه لحظه خوشحال او بیا پر د عصمت د مرګ غم ولوېدی، ټول خلک حیران وو چي په دې کور کي څه کیسه روانه ده.

شکیب د خپلو ورونو پوښتنه وکړه چي طاهر خو زهٔ خبر شوم چي هغه هم په زندان کي دی او پاته شو دا نور ورونه مي چېري دي.

د عصمت ښځي په ژړا کي ورته وویل چي "هغه خو دي مړهٔ شول او عصمت هم مړ شو، ورشه په هغه بله خونه کي پروت دی. ګل مینه له یو چا سره وتښتېدله، هغه بله ورځ یې کورته راوستله د سنګسار حکم پر شوی دی، ستري محکمې دغه اعلان کړی دی". خبري یې ختمي کړي نهٔ وې چي دروازهٔ وټکېدله، ټولو کسانو مخونه پټ کړي دي، نهٔ یې ښځو ته وکتل نهٔ د کور عزت ته، تلاشي یې شروع کړه په کومو خونو کي چي متین او ګل مینه زنداني ول دواړه یې وایستل، په نامعلومه خوا یې یووړل. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله کار روايي دومره اچانک وشوه چي هيچا يې هم سود نهٔ شو ايستی، لکه خوب دومره اچانک.

شکيب چي هر څو نارې وکړې خو بې وهلو او ټکولو يو څه په لاس نهٔ ورغلل. موټران ولاړل په کور کي ماتم شو، عصمت ته يې په نيمه شپه کي غسل ورکړی، د جومات مشر ملا ورته وويل چي "بايد ژر تر ژره خاورو ته وسپارل سي". د شپې پر يوولس بجې يې عصمت خاورو ته وسپاری چي د زورورو انسانانو کور ؤ ټول په ماتم بدل شو، څو ورځي وروسته د عصمت د فاتحې کمبلي هم ټولي شوې.

شکيب دومره وار خطا او دومره په زړهٔ زخمي ؤ چي خدای ته به هر وخت په فرياد ؤ چي زما ورور طاهر ژوندی ؤ ما يې ښځه وکړه دا څه ژوند دی، تر دا خو مرګ ښه دی، د بل په لاس خو به مړ شي، په دا بل سهار بېرته له کوره ولاړی هر څه يې پرېښوول.

په زندان کي ګل مينه له ډېرو پريشانيو سخته ناروغه شوه، د ولاړو او ناستو وتلې وه. نهٔ د خوراک وه او نهٔ څښاک. بس ساه يې له خُلې وتله او ننوتله.

په دا سبا جمعه وه، ټول خلک خبر وو چي نن يوه ښځه او سړی سنګساريږي. وختي وختي له کارو څخه کور ته راغلل، يو ميدان جوړ ؤ چي په هغه کي به يې خلکو ته سزا ورکوله، پخوا دغه د لوبو ميدان ؤ خو اوس انسانان کي سنګساريدل، حلاليدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سزاګاني ورکولي کېدلې. ټولو خلکو چې لمونځونه وکړل له لمانځه وروسته هغه د لوبو میدان ته راغلل چې شا و خوا قطار ناست وو، څه ساعت وروسته یو موټر راغی چې توري شیشې یې وې، یو شی نهٔ کي معلومېدی، په هغه کي چې کوم ناست کسانو وو د هغو مخونه ټینګ پټ وو، درې د مخ په سیټ کي وو، څلور د شا په سیټ کي، راښېوه شول، د موټر په باډۍ کي یې تېرې تېرې ډبرې اچولي وې، هغه یې له موټره راکښته کړې، ټولو تیاري ورته وکړه.

پر مخابره یې حال ورکړی چې موږ تیار یو، تاسي راتلای شئ، په لس منټه کي یو بل موټر راغی په هغه کي یو څو ملایان او یو کس ؤ چې لاسونه یې تر شا ور تړلي ؤ او سترګي یې ټینګي ور پټې کړي وې، له موټره یې راښېوه کړی، له ټولو خلکو یې ځان ته جلا ودرولی.

پنځه ملایان چې په قطار کي ولاړ وو هر ملا له پنځو تر لسو منټو پوري خبري وکړې. اول ملا وویل "څوک چې زنا وکړي او هغه هم د مېړهٔ ښځي سره او هغه بل چې واده ‌ئ لري او زنا وکړي نو په اسلام کي د هغه مرګ سنګسار دی، اوس چې موږ یوه ښځه او یو نر سنګسارول، خو هغه کومه ښځه چې ده هغه ډېره سخته ناجوړه ده، تر درمل لاندي ده، که ژوند ؤ را رواني جمعې ته به ښاسو ترمخ سنګسار شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه نورو درو ملایانو هم خبري وکړې، ټولو یو رنګه خبري وکړې، اخري ملا چي د ټولو امیر وُ اخري خبري یې له دا نورو جلا وې هغه وویل چي "سنګسار الله تعالیٰ پر دغه دنیا سزا پیدا کړې بیا په اخرت کي ورته یوه سزا نشته، دا الله په دغه وجه پیدا کړې ده چي دا نور خلک عبرت ځني واخلي او نور څوک بیا داسي کار ونهٔ کړي، دغه اووه کسان چي مخونه یې پټ دي دغه په یو حال کي هم قاتلان نهٔ دي، دغو خلګو ته دا امیر امر دی امیر ته بیا د خدای پاک د قرآن امر دی، د خدای پاک قرآن الله تعالیٰ په خوږ نبي ﷺ نازل کړی دی، هغه څلورو اسماني کتابو څخه یوه کتاب دی چي په دا دنیا کي وجود لري، نور درې کتابونه اوس دلته نشته، نو دغه کسان به دغه ګنهګار په کاڼو ولي. دا سړي په خپله خُله اقرار کړی دی چي ما له دې ښځي سره په لار دوه واره بد کار هم وکړی، زهٔ مائینه لرم، څلور بچیان لرم، په دغي ښځي زهٔ عاشق وم، له ډېره وخته او عصمت ما پر غلطه لار روان کړی او دغه ښځه ما خطا کړله، د دغي ښځي یوه ګناه نسه خو موږ هغې ښځي ته په دغه سزا ورکوو چي تهٔ کونډه شوې او وې او بل مېړه دي نهٔ وای که ورسره تللې وې نو اوس به مو دغه سړي ته ورنکاح کړې وې، خو ستا مېړهٔ، مېړه یې ژوندی دی، نو تهٔ ولي له غیر محرم سړي سره تللې، خبري رالنډوم او اوس ګناه ګار ته سزا ورکول کېږي تاسو یو هم له خپله ځایه مهٔ ښورئ". یوه کس ته یې وویل "سړی راوله او دغي کندي ته یې ورکوز کړه". هغه متین راوستی او کندي ته یې ورکوز

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی چې نیم بدن يې معلومېدی، ټولو ملایانو او هغو کسانو د تکبیر
په نعره سره له واره په شروع کړه ښځهٔ ډېر ساعت وروسته يې امر وکړی
چې بس دی نور ختم شو. چې متین يې وکتلی هغه پر سر د ډېرو ډبرو
لګېدلو په وجه وختي لا پورپرې کړی ؤ.

په ډېر تلوار سره هغه خلګو متین په موټر کې واچاوی او
له هغه ځایه رخصت شول. ماز دیګر يې په شپږ بجې متین د هم
هغه کلي په هدیره کې خاورو ته وسپاری.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

۞

په روغتون کې ورځ تر بلې د ګل مینې حالت خرابېدی، یو ښه والی یې نهٔ کاوی، د مرګ ورځې یې هم رانږدې کېدې، د جمعرات په ورځ امیر صاحب له خپلو وسله والو کسانو سره روغتون ته راغی چې د ګل مینې حالت یې وکتلی ګل مینه په ځنځیرانو ټینګه تړلې وه، له شکله یې انسان وېرېدلی، دومره په سخته ناجوړې کې وه چې حد یې نهٔ ؤ. امیر صاحب ورته وویل چې "هغه بل ته مو سزا ورکړه سبا دا هم راولئ که په هر حال وي سزا به ورکوئ، باید دا په سزا ورسېږي. وسله والو ورته وویل "سمه ده امیر صاحب، سبا به یې د ماپښین له لمانځه وروسته درولو". ټول له روغتونه ووتل، په ګل مینې پسې یې دروازه ټینګه وتړله.

د ګل مینې خوراک او څښاک بالکل نهٔ وو، د امیر صاحب په ملګرو کې یو کس امیر ته وویل "امیر صاحب د دغې ښځې حالت ډېر خراب دی. دې ته سزا څنګه ورکوې، دا ختمه ده، هلته به یې سنګسار میدان ته څنګه بیایې، یو څو ورځې صبر وکړه چې لږ یې حال برابر شي بیا به یې په سزا ورسوئ، تر اوسه تر درمل لاندې ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

امیر ورته وویل "سمه ده بیا یې یو څو ورځې پرېږدئ چې حالت یې سم شي بیا به یې سنګسار کړو، زما هم خوښه ده". ټول بېرته هغه خپلو وتاکو ته سره ولاړل.

شپه تېره شوه، په سبا سهار د جمعې ورځ وه اعلان وشو چې په را روانه جمعه هغه ښځه سنګسارېږي، په دا جمعه یو څه مصروفیات دي ټول مجاهدین دې خپل سنګرونه ټینګ کړي دښمن هر وخت حمله کولای شي.

ورځې او شپې تېرېدلې، یوه ورځ بیا امیر صاحب روغتون ته د ګل مینې پوښتنې او د کتنې دپاره ورغی، روغتون ته یې دومره زیات مجاهدین مړي او ټپیان راوړي وو چې په جنګ کې ډېر زیات زیان ور اوښتی ؤ، امیر صاحب ډېر خفه شو، تر ډېره وخته یې ګل مینه هېره وه چې د ټولو پوښتنه یې وکړه، بیا یې د ګل مینې د کوټې چوکیدار ته وویل "هغه ښځه څنګه ده، ته یې دروازه خلاصه کړه چې و یې ګورو". چوکیدار د ګل مینې د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګل مینه هسې ژوندۍ وه، ساه کې چلېدله، نوره مړه وه، امیر صاحب ورته وویل "نن چار شنبه ده، بل سبا یې راولئ چې په سزا یې ورسوو".

عسکر ورته وویل چې "سمه ده امیر صاحب". امیر صاحب په ډېره خواشینۍ سره تر روغتون ووتی او د خپل وطاق په خوا روان شو.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

کافره

په دویمه ورځ یې ګل مینه د روغتون څخه را وایستهاو سیدها یې و هغه میدان ته یووړه چېري چي دوې اوونۍ مخکي متین سنګسار شوی ؤ. هغه خلک او هغه ملایان ټول راټول شوي وو، د میدان ګېر چاپېره د خلګو رش دومره زیات وو چي د پښو ایښوولو ځای کي نهٔ ؤ. کله چي یې ګل مینه په شنه بورقعه کي له موټره را شېوه کړه نو ګل مینه ناروغۍ په سوب نهٔ شوای تلای، دوو کسانو تر وستخ نیولې را وسته او په هغه کنده کي یې ودروله په کومه کنده کي چي متین یې سنګسار کړی ؤ نو کندي ته نزدې د خلګو په هجوم کي څلور پنځهٔ کسان مخان پټ کړي د دې نظارې په انتظار ناست وو. چي څنګه د امیر صاحب په حکم د سنګسار ږبري په لاس کي ولاړ کسانو شروع پر کوله ناستو هغو پنځو کسانو د خپلو څادرانو کلاشنکوفونه را ویستل او سم د لاسه یې پر هغو کسانو ټکان شروع کړل کومو چي ږبري په لاس کي وې. ټکان په دومره شدت او اچانک وو چي هیچا هم د جوابي کار روایي سوچ او تیاري نهٔ شوای کولای. ټولو تاخت کړل، چا چېري چا چېري منډي وهلې او ځانونه یې له دې ټکانو بچ کول. امیر صاحب او د هغه سره راغلي ملګو هم تاخت کړل. یو څو وسله والو کوم چي د امیر صاحب سره راغلي وو او لړلېري ولاړ وو څه جوابي ټکان ضرور وکړل خو ناره دا جوړه شوه چي دښمن په لوی تعداد برید کړی دی، ځانونه او امیر صاحب وژغورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امین مسرور

کافره

دا پېښه بېخي ناڅاپه وه چي د هیچا په وه او ګومان کي لا نه وه. په راغلو پنځو کسانو کي دوو زر زر ګل مینه له کندي را وایسته او لړ لېري ولاړ موټر ته یې ورسوله. موټر تیار ستارټ ولاړ وو، په موټر کي د ګل میني او دوو کسانو د کښېنستو سره سم هغه نور دري کسان هم په ټکانو کولو کولو ځانونه و موټر ته ورسول او داسي موټر د خپل منزل په لور روان شو. هلته امیر صاحب په دې سر نهٔ خلاصېدی چي دا کیسه څنګه پېښه شوه، دا کسان څوک وو او داسي یې څله وکړل.

2021.01.22 08:58

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر چي يو روسی غټ جيپ ؤ په کچه سړک د غرهٔ په خوا ډېر تېز روان ؤ او په موټر کي ناست د ګلميني سره شپږ نور کسان هم وو. ګل مينه بې هوشه وه، يو کس چي ګل مينه يې په غېږ کي ټينګه نيولې وه د اوبو بوتل په لاس کي د ګل ميني په خُله کي يې اوبه ور توئيولې، ګل ميني د لږ ساعت د پاره سترګه خلاصي کړې، چي ځنګه يې په هغه کس سترګي ولګېدې نو د خُلې يې ډېر په زهير او کمزوري ږغ کي وو تل؛

"بابا!"

" هو زهٔ بچيه، ستا بابا"

د ګل ميني ساه لنډه لنډه کېده، سلګۍ يې شروع شوې بيا يې په لړزانده ږغ وويل

"بابا!"

"ستا قربان سم، زهٔ وځنډېدم ګنې ما به تهٔ له وخته لا له دې بنده خلاصه کړې وې،" سرور په ژړا ژړا کي ورته وويل. څنګ ته يې ناست داروخان هم ورسره ژړل.

د ګل ميني سترګي نېغي د پلار پر څېرې برابري وې، پلار سرور ته يې ړه ړه کتل، پر مخ يې مسکا خوره وه، يوه سلګۍ يې ووهله او بيا يې پلار مخاطب کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"با........ با" ګل میني دا ځل آخري سلګۍ ووهله او د تل د پاره یې سترګې پټې کړې. سرور د ګل میني سر په خپل غېږ کې ونیوی او په چیغو شو. دارو خان هم ورسره په ژړا شو. ټوله ورځ یې تر ماخوستنه مزل وکړی، دا ټوله لار سرور ګل مینه په غېږ کې نیولې وه او ړه ړه یې د ګل میني و زېړ مختته کتل. آخر موټر ودرېدی، دارو خان پر سرور بږغ وکړی چې

"سروره! کور را ورسېدی." سرور چې له موټره دباندي وکتل نو واقعي کور را رسېدلی ؤ. د ګل میني مړی یې په ځولۍ کې کورته یوووړی. هوسۍ چې د ګل میني مړی ولیدی نو په هم هغه ساعت بې سوده شوه. سرور ګل مینه پرېښووله او هوسۍ ته متوجه شو، د کلي ګاونډ خلک سره خبر شول، ټول کلی نر او ښځه د سرور کور ته راغلل، د هر انسان سترګې له اوښکو ډکې وې، هر یو د سرور په غم کې له دهٔ سره شریک وو.

ګل مینه یې په سرو سترګو په هم هغه شپه د غرهٔ په دامان کي خاورو ته وسپارله. کله چې د ګل میني د فاتحې کمبله ټوله شوه نو د امیر صاحب کسانو هم د سرور پسې دې کلي ته پل را ورسوی. د خلګو یې د سرور او ګل میني په هکله پوښتني وکړې خو کلیوالو دې ځل دا مړانه ښکاره کړه چې حال یې نهٔ ووایه. نو آخر دې کسانو په کلي کي دا مشهوره کړه چې یوه کافره چې هغه د زنا په تور کي موږ نیولې وه، یو څو کسانو هغه له بنده را وتښتوله دې کلي ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه، که هر چا دې خلکو ته پناه یا بل څه کومک ورکړی، د خپل ژوند او مرګ خپله ذمه وار دی. خلک وام واخستل چې دا خو سرور بنئي. داروخان سرور ته دم ساعت ویل چې له دې ځای ورکېږه ګني ژوندی به دې وخوري. سرور هم د داروخان مشوره ومنله او د تګ اراده یې وکړه.

ورځ او شپې تېرېدې،. دې اوازې د کلي د خلکو په خُلو کې د ګل میني قبر د کافري د قبر او دا غر چېرې چې د دې غرهٔ په دامان کې د ګل میني قبرؤ د کافري غرهٔ په نوم مشهور کړو. سرور چې دا حالات ولیدل نو د هوسۍ سره د خپل کلي څخه د ټول عمر د پـاره ولاړی...... بلکـې هغـه هېـواد یـې لا هـم د تـل د پـاره پرېښووی...... په کوم کې چې د ګـل میـنې قبـر د کـافري قبر او هغه غر د کافري غرهٔ په نوم مشهور شو د کوم غرهٔ څخه چې لاندي پراته دوولسو کلیو ته د رڼو اوبو سړې چینې تلې چې خلکو پرې اودسونه او غسلونه کول، په هم دې اوبو د دې دوولسو کلیو بدی هم جوړې وې او هم یې په دا اوبو هر قسمه تندهٔ ماتوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولني یاداښت

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه له ټېرو اوو کلونو راهیسې لګیا ده د مورنۍ ژبي پښتو خدمت کوي او دا هڅه کوي چي خپله پښتو د نورو مترقي ژبو په قطار کښې سیاله ودروي. د هم دې سیالۍ په لړ کښې دا دی د ټولني له اړخه د پښتو کتابونو د خپرولو په لړ کښې پنځم د پښتو کتاب (ناول) "کافره" چي لیکوال ئې ښاغلی امین مسرور دی په دې هیله خپروي چي دا کتاب به د پښتو ادب په لمن کښې یوه غوره اضافه وګرځي.

ښاغلی امین مسرور د پښتو ژبي یو تکړه شاعر سره یو ښه نثرلیکونکی هم دی. له ټېرو دوو لسیزو راهیسې لګیا دی خپلي خوږې پښتو ته خدمت کوي.

"سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه" و ښاغلي امین مسرور ته پر دې زیار مبارکي وړاندې کوي او هیله ئې کوي چي په راتلونکي وختونو کښې به هم داسې د پښتو ژبي و خدمت ته ملا تړي.

ستاسو ورور

صدر: سید عباس شاه مخلص

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

بک پلس
ڈی 5، جناح سینٹر، جناح روڈ، کوئٹہ
0333-7759497 | 0302-3823974
bookplus44@gm...
www.facebook.com/bookplus

2021.01.22 08

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library